

Remigijus BIMBA – sportininkas kultūristas, sporto organizatorius. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) proproanūkis gimė 1976 m. gegužės 23 d. Pumpėnuose (Pasvalio r.), augo vienturtis vaikas Algimanto Bimbos ir Albinos Strazdaitės-Bimbienės šeimoje. Tėvams persikėlus, 1979-1994 m. užaugo Kurkleliuose (Anykščių r.), mokėsi Pašilių pradinėje mokykloje, 1994 m. baigė Anykščių Jono Biliūno vidurinę mokyklą. Anykščiuose R. Bimba pradėjo sportuoti, nuo 1991 m. susidomėjo kultūrizmu. 1994-1998 m. jis studijavo Lietuvos kūno kultūros institute, kur įgijo kūno kultūros mokytojo išsilavinimą su kultūrizmo specializacija. 1998-2001 m. jis baigė Lietuvos kūno kultūros akademijos magistrantūrą kūno kultūros ir sporto srityje, yra sporto magistras.

R. Bimba yra sportininkas kultūristas. Jo pirmasis treneris Anykščiuose buvo Vidas Janonis, vėliau treniravo Drąsutis Krupovisovas ir Raimundas Burneikis. Jis buvo Lietuvos kultūrizmo pirmenybių 1-osios vietos laimėtojas (jaunimo grupė, 1995 m.), absoliutus čempionas (jaunimo grupė, 1996, 1997 m.), Lietuvos vyrų kultūrizmo čempionato 1-osios vietos laimėtojas (1997 m.), dalyvavo Europos ir pasaulio kultūrizmo pirmenybėse, tarptautiniuose turnyruose.

Studijuodamas Kaune, R. Bimba 1995-2000 m. dirbo kultūrizmo treneriu įvairiuose klubuose. 2000-2007 m. jis gyveno ir dirbo Vilniuje. 2007-2010 m. R. Bimba dirbo asmeniniu treneriu Rusijoje, Norvegijoje ir Didžiojoje Britanijoje. Nuo 2010 m. jis vėl gyvena Vilniuje ir yra asmeninis treneris, Lietuvos kultūrizmo ir kūno rengybos federacijos Teisėjų kolegijos pirmininkas, Vilniaus kultūrizmo ir fitnio klubų sąjungos generalinis sekretorius.

Nuo 2003 m. R. Bimba yra tarptautinės kategorijos teisėjas, 2003-2006 m. buvo Lietuvos kultūrizmo ir fitneso federacijos trenerių tarybos pirmininkas, šios federacijos nacionalinės rinktinės vyriausiasis treneris.

Žodis apie mūsų giminę

Remigijus BIMBA

Ištakos

Mokiausi Anykščių J. Biliūno vidurinės mokyklos 11 klasėje, kai atsirado galimybė pačiam pasirinkti kai kuriuos dėstomus dalykus. Man tada ypač patiko istorijos pamokos, tai ir pasirinkau kultūros istoriją. Mano mokytojas Raimondas Guobis ragino mus domėtis savo kraštu, jos istorija. Kartą gavome namų užduotį: parengti savo šeimos genealoginį medį. Keista buvo ta užduotis. Pamenu, kaip grįžęs namo ėmiau klausinėti mamos, paskui ir senelių apie savo kilmę, protėvius. Kai ką šitaip pavyko sužinoti ir užrašyti, taip sudariau ir giminės medį. Namų užduotis buvo atlikta.

Bet tąkart įstrigusios mintys vis neapleido: netrukus man parūpo sužinoti žymiai daugiau, nei reikėjo pamokoms. Todėl ir vėl ėmiau klausinėti senelių apie savo prosenelius ir kitus tolimesnius giminaičius. Esu net storą sąsiuvinį tam paskyręs. Jame išliko užfiksuota mano domėjimosi giminės genealogija pradžia – 1993 m. spalio 10 d. Kai mano seneliai nebeturėjo ką naujo pasakyti, jie tik patarė važiuoti į svečius pas kitus gimines ir pačiam tęsti tyrinėjimus. Taip ir padariau. O kaskart grįžęs iš giminaičių pasidalindavau ir su namiškiais surinktomis žiniomis ir prisiminimais, drauge apžiūrėdavome senas giminės nuotraukas.

1995 m. vasarą Skiemonių Švč. Mergelės Marijos Aplankymo bažnyčios klebonui Eugenijui Staleronkai leidus, leidausi į Gliaudelių giminės šaknų paieškas archyvuose.

Kelias dienas tyrinėčiau šios parapijos metrikus (krikšto – 1707-1892 m., santuokos – 1746-1835 m., mirties – 1762-1921 m.). Buvo labai įdomu pavartyti tokias senas knygas. Verčiau jų puslapius iš lėto, kuo senesnių metų įrašus skaitydavau, tuo sunkiau buvo suprasti, kas ten parašyta.

Seniausią Gliaudelių paminėjimą suradau, aptikęs Martyno Gliaudelio mirties įrašą 1894 m. Ten pat buvo paminėtas ir jo tėvas Baltramiejus Gliaudelis. Mirties ir krikšto metrikuose radau ir kitus Gliaudelių atstovus.

Nebuvau tikras, kad man pavyko surasti visus Gliaudelių giminės atstovus, todėl 2005 m. žiemą kreipiausi į Lietuvos valstybinį istorijos archyvą, kad šis ne tik patvirtintų mano tyrinėjimų rezultatus, bet ir pagilintų giminės šaknis į praeitį. Tuo metu šį archyvą buvo užplūdę tautiečių prašymai tirti šeimų genealogijas, todėl ir Gliaudelių šeimos genealoginis tyrimas užtruko, žinių teko palaukti daugiau kaip trejus metus.

Pagaliau 2008 m. liepos 24 d. archyvas pateikė Gliaudelių šeimos genealoginę lentelę bei mano protėvių metrikų kopijas.

Tapo žinomi patys seniausi mūsų Gliaudelių giminės protėviai, kurie gyveno XVIII a. pabaigoje: Baltramiejus Gliaudelis (gimęs apie 1785 m., mirties data nėra žinoma) ir Marijona Ramoškaitė-Gliaudelienė (gimusi apie 1790 m., mirties data nėra žinoma). Jie turėjo sūnų Martyną – galbūt vaikų buvo ir daugiau, bet tam reikia atlikti papildomus genealoginius tyrimus.

Archyvo darbuotojai ne visus Gliaudelių palikuonis surado. Lietuvos valstybinio istorijos archyvo skyriaus vedėja Neringa Českevičiūtė juokavo: „*Labai jau nesėslūs buvo tie Gliaudeliai. Krikštyti vienoje, tuokėsi jau kitoje, o palaidoti dar kitoje parapijoje. Tam laikmečiui tikrai nebūdinga. Todėl ir surasti visus Gliaudelius nebuvo lengva*“.

Tėvonija

Ilgą laiką Gliaudeliai savo tėvoniją laikė Skiemonių parapijos Juškonėlių kaimą. Tik 2010 m. rudenį ėmė aiškėti, kad giminės kilmės kaimas yra kitas.

Nesu įgudęs genealogas, neįstengčiau tiksliai išversti metrikų kopijas iš rusų, lenkų, lotynų kalbų į lietuvių, todėl kreipiausi pagalbos į šios srities specialistus. Savo patirtimi mieliai sutiko pasidalinti Lietuvos Nepriklausomybės akto signataras, savo genealoginių šaknų tyrinėtojas Vidmantas Povilionis, kuris ne tik išvertė tekstus, bet ir konsultavo apie Lietuvos valstiečių buitį bei gyvenimą.

Išvertus metrikų kopijas paaiškėjo, kad Gliaudeliai kilę ne iš Juškonėlių, kaip mes iki tol manėme, o iš Klykūnų kaimo. Šie abu kaimai – kone šalia. Mūsų protėvis Baltramiejus Gliaudelis gimė Klykūnuose – tai liudija ištrauka iš 1846 m. krikšto metrikų vertimo: „...*valstiečių Martyno ir Marijonos Pipiraitės-Gliaudelių, teisėtų sutuoktinių, sūnų, gimusių šio rugpjūčio dvidešimtą dieną šios parapijos Klykūnų kaime*...“.

Iš santuokos metrikų irgi sužinojome, kad Baltramiejaus tėvai Martynas ir Marijona Gliaudeliai gyveno Klykūnuose. Tai liudija ištrauka iš 1843 m. santuokos metrikų vertimo: „...valstiečių Martyno Gliaudelio, 25 metų jaunikačio, su Marijona Pipiraite, 25 metų, abiejų iš Anykščių parapijos Klykūnų kaimo...“.

Paaiškėjus, kad XIX a. pradžioje Gliaudeliai gyveno Klykūnuose, galime tvirtinti, kad Klykūnai – mūsų tėvonija.

Vėliau, jau XX a. pradžioje, Gliaudeliai pasklido kiek plačiau ir gyveno Skiemonyse bei Anykščių rajono Juškoniu, Mediniškių ir Kurklelių kaimuose.

Skaičiai ir geografija

Skaičiuojant jau devintąją kartą nuo seniausių mums žinomų Baltramiejaus (apie 1785-?) ir Marijonos (apie 1790-?) Gliaudelių, šios giminės genealoginėje lentelėje dabar yra 377 asmenys, tarp jų 188 vyrai ir 189 moterys. Dabar gyvena 268 šios giminės atstovai, 128 vyrai ir 140 moterų. Vidutinė Gliaudelių gyvenimo trukmė 64 metai, vyrams – 61 metai, o moterims – 67 metai. Vidutinis dabar gyvenančiųjų amžius – 35 metai.

Gliaudelių giminės šeimos pasklido per du žemynus: 35 iš Gliaudelių giminės gyvena Europoje (be Lietuvos dar Airijoje, Baltarusijoje, Danijoje, Didžiojoje Britanijoje, Ispanijoje, Italijoje, Šveicarijoje ir Vokietijoje) ir Šiaurės Amerikoje – JAV. Daugiau kaip 200 giminės atstovų liko gyventi Lietuvoje, kone kas trečias – Kaune ir Kauno rajone, tik kas septintas – Anykščių rajone, gausiau mūsų giminės atstovų yra Jonavoje, Vilniuje, Molėtuose, Utenoje ir Panevėžyje.

Gausiausios šeimos

XIX a. pabaigoje ir XX a. pradžioje buvo įprasta, kad Lietuvos valstiečių, ypač stipresnių ūkininkų šeimos buvo gausios. Ne kitaip būta ir Gliaudelių giminėje.

Patį gausiausia tarp Gliaudelių – Aldonos Apolonijos Gliaudelytės-Rudaitienės (g. 1935 m.) ir Petro Mykolo Rudaičio (1931-1993) šeima, kurioje gimė ir užaugo 10 vaikų: Valentinas, Gražina, Raimondas, Virginija, Dalius, Edmundas, Daiva, Saulius, Aldona ir Dainius.

Devynis vaikus turėjo Gražina Rudaitytė-Zizienė (1959-2003) ir Rimantas Zizas (1960-2006). Jų šeimoje užaugo Deivis, Kristina, Toma, Erika, Vesta, Deimantė, Aistė, Lukas ir Rimantė (1991-2010).

Septyni vaikai gimė Juškoniu kaimo gyvenusių Baltramiejaus (1846-1919) ir Barboros Jucytės (1851-1919) Gliaudelių šeimoje. Tai mūsų giminės protėviai Uršulė (1980-1948), Julijona (1882-?), Juozapota (1884-?), Emilija (1886-1933), Jonas (1887-1953), Kamilis (1889-1974) ir Marijona (1893-1956).

Šešių vaikų sulaukė Jonas Strazdas (1857-1941) ir jo žmona, Baltramiejaus Gliaudelio duktė Uršulė Gliaudelytė-Strazdienė (1880-1948). Deja, du iš jų, Vincentas (1910-1911) ir Anelė (1912-?), mirė dar vaikystėje. Kiti keturi užaugo, sukūrė savo šeimas ir praplėtė giminę: Julijona (1913-1990), Marijona (1916-1991), Steponas (1919-2007) ir Domicėlė (1922-1968). Beje, Jonui Strazdui ši santuoka buvo antroji. Su pirmąja žmona Barbora Kisieliūte-Strazdiene jis turėjo 12 vaikų.

Penkių vaikų šeimą turėjo Romualdas Kireilis (1909-1993) ir Onos Gliaudelytė-Kireilienė (1909-1983). Šioje šeimoje užaugo Romualda (1936-1987), Audronė Ona (g. 1938 m.), Birutė Jadvyga (1940-2008), Algimantas Pranas (g. 1942 m.) ir Jonas (1945-2001).

Gliaudelių ilgaamžiai

Daugiau kaip du šimtus metų skaičiuojančioje Gliaudelių giminėje kol kas nė vienam jos atstovui nepavyko pasitikti šimto metų sukaktį.

Ilgiausiai gyveno tik Gliaudelių giminės atstovų sutuoktiniai: Elena Rukuižaitė-Gliaudelienė (1906-1997) sulaukė 91 metų, policijos pareigūnas, laisvės gynėjas ir tremtinys Petras Pakštas (1916-2009) – 93 metų, o Julija Janukėnaitė-Titenienė (1896-1992) išgyveno 96 metus.

Tarp kraujo ryšiu susietų Gliaudelių tik vienam pavyko perkopti 90-mečio ribą. Anelė Gliaudelytė-Geleževičienė (g. 1920 m.) 2010-ųjų gruodį šventė 90-mečio sukaktį.

Jauniausias ir vyriausias tarp Gliaudelių

2011 m. balandžio 4 d. Kaune Dainiaus ir Lauros Rudaičių šeimoje (Povilo Gliaudelio šaka) gimė dukrytė Daniela Rudaitytė – šiuo metu jausiausia giminėje.

Gliaudelių giminėje vyriausia – Jono ir Marijonos Gliaudelių duktė Anelė Gliaudelytė-Geleževičienė, gimusi 1920 m. gruodžio 1 d. Juškonyse (Anykščių r.), senatvę leidžianti Smėlynėje šalia Troškūnų (Anykščių r.) pas dukterėčią.

Jis gavo Kauno kultūrizmo federacijos apdovanojimą geriausiajam jaunimo amžiaus kultūristui „Už aukštus sportinius pasiekimus“ (1995 m.). R. Bimba taip pat apdovanotas Kūno kultūros ir sporto departamento medaliu „Už pergales“ (2003 m.) ir padėka „Už nuoširdų darbą“ (2007 m.).

Aktyvųjį laisvalaikį jis skiria kalnų ir vandens slidinėjimui bei kultūrizmui. Remigijus domisi Lietuvos istorija ir giminės genealogija, nuo 2009 m. yra Lietuvos genealogų ir heraldikos draugijos narys. Jis sudarė 7 savo giminės (Bakūru, Bimbu, Juciu, Gliaudelių, Platkevičių, Repečku ir Strazdu) genealogines lenteles, kuriose yra beveik 1500 asmenų.

Audronis GLIAUDELIS – inžinierius informatikas, sportininkas buriuotojas. Baltramiejaus Gliaudelio proanūkis, Kamilio Gliaudelio (1889-1974) anūkas, gimęs 1966 m. balandžio 6 d. Dotnuvoje (Kėdainių r.) Henriko Gliaudelio (1942-1991) ir Bogomilos Kučinskytės-Gliaudelienės šeimoje, augo vienturtis jų sūnus. 1981-1985 m. jis mokėsi Kauno aukštesniojoje technikos mokykloje, kur įgijo radiotechniko specialybę, dabar dirba informacinių technologijų inžinieriumi. 2006 m. jis įkūrė ir nuo to laiko administruoja Gliaudelių giminės interneto svetainę.

Laisvalaikiu A. Gliaudelis labai mėgsta buriuoti. Nuo 1998 m. jis dalyvauja buriavimo varžybose, 1998-2004 m. buvo jachtos „Skalva“ įgulos narys. Su šia įgula kasmet jis tapdavo Kuršių marių regatos ir Lietuvos kreiserinių jachtų buriavimo čempionato prizinininkais, o 2001 ir 2004 m. iškovojo pirmąsias vietas. Nuo 2006 m. A. Gliaudelis yra jachtos „Terra“ įgulos narys. Šioje jachtoje jis tapo „Pilypo“ taurės nugalėtoju, Kuršių marių regatos ir Lietuvos buriavimo čempionato vicečempionu (2006 ir 2007 m.). Jis yra buriavimo klubo „Visi vėjai“ narys, dalyvavęs daugiau kaip 30 buriavimo varžybų.

Vedęs, žmona Regina Černiūtė-Gliaudelienė. Auga trys A. Gliaudelio dukterys: Audronė, Ugnė ir Kamilė.

Svarbiausios Gliaudelių giminės datos ir įvykiai

Apie 1785 m. gimė seniausias žinomas mūsų protėvis Baltramiejus Gliaudelis, apie 1790 m. gimė seniausia žinoma mūsų pramatė Marijona Ramoškaitė-Gliaudelienė.

1843 m. Anykščių bažnyčioje susituokė Martynas Gliaudelis (apie 1815-1894) ir Marijona Pipiraitė-Gliaudelienė (apie 1828-1903). Nuo šios santuokos šakojasi mūsų giminė.

1912 m. pirmasis iš Gliaudelių į Ameriką užsidirbti pinigų nuvyko Kamilis Gliaudelis (1889-1974).

Apie 1935 m. pirmoji iš Gliaudelių Apolonija Gliaudelytė-Pakštienė (1914-1990) įgijo pedagoginį išsilavinimą ir pradėjo dirbti mokytoja.

1944 m. priverstinę emigranto dalį patyrė giminės atstovai Antanas Titenis (1913-1992), pirmasis, kuris išvyko iš Lietuvos į Vokietiją, paskui persikėlė į Ameriką.

1947 m. tretiesiems lemtį patyrė giminės atstovai mokytoja Apolonija Gliaudelytė-Pakštienė su vaikais Rimantu, Valdemaru Algimantu ir Nijole.

1972 m. pirmoji iš Gliaudelių aukštąjį išsilavinimą įgijo ekonomistė Eleonora Gliaudelytė (g. 1934 m.).

1983 m. Juozapas Titenis (1909-1986) ir Julija Janukėnaitė-Titenienė (1896-1992) šventė savo auksines vestuves – jiedu buvo jau 50 metų kartu.

1989 m. paskelbta pirmoji publikacija spaudoje apie Gliaudelių giminės atstovą. Anykščių rajono laikraščio „Kolektyvinis darbas“ 1989 m. spalio 28 d. numeryje išspausdintas Danieliaus Binkio straipsnis „Tas nepasiekiamas savarankiškumas“ apie vairuotoją Petrą Strazdą (g. 1948 m.).

1995 m. pirmasis sporto treneriu Gliaudelių giminėje pradėjo dirbti Remigijus Bimba (g. 1976 m.), tapęs kultūrizmo ir fitnio treneriu.

Dvyniai

Gliaudelių giminėje yra žinomos trys dvynukų poros.

Pirmieji dvynukai, gimę Gliaudelių giminėje, buvo Rimantas ir Irena Rutkauskai, gimę 1948 m. rugpjūčio 8 d. Skiemonyse (Anykščių r.) Stanislavos Gliaudelytės-Rutkauskienės ir Simono Rutkausko šeimoje.

Po ilgesnės pertraukos 1995 m. rugpjūčio 14 d. Kaune, Eglės Gliaudelytės-Gudelienės ir Alberto Gudelio šeimoje, gimė broliai dvyniai Rokas ir Lukas Gudeliai.

O 1999 m. gegužės 2 d. irgi Kaune Daivai Titenytei ir Esmantui Kazlauskui gimė broliai dvyniai Danielius ir Dominykas Kazlauskai.

Mūsų interneto svetainė

Gliaudelių giminės interneto svetainei www.gliaudeliai.org sukako penkeri metai, skaičiuojant laiką nuo idėjos gimimo 2006 m. liepos 23 d. Šio projekto iniciatorius ir įkūrėjas Audronis Gliaudelis viename iš neoficialių susitikimų prie Nevėžos ežero Nagurkiškių kaime pasiūlė giminės genealoginę lentelę perkelti į internetą. „Reikia visą mūsų informaciją sudėti į serverį. Užteks giminaičiams tik prisiregistruoti ir gauti patvirtinimą su prisijungimo kodu. Jie galėtų analizuoti giminės šakas...“ – pamenu, kaip tada su šypsena kalbėjo Audronis. Po šio pokalbio nuo 2006 m. gruodžio 1 d. buvo įsigytas domenas gliaudeliai.org.

Iš pradžių informacijos nebuvo daug – tik Gliaudelių giminės genealoginė lentelė ir nuotraukos. Vėliau svetainė pasipildė Gliaudelių giminės istorija, kaupiasi jos narių biografijų. Sukūrėme naujus skyrius: „Laiškai“, „Pasiekimai sporte“, „Vardų ir pavardžių apžvalga“, „Susitikimai“, „Kapinės“. Renkame straipsnius, publikuotus spaudoje ar internete apie giminę, jos atstovus, tokias publikacijas skelbiame skyriuje „Rašo spauda“. Taip pat svetainėje kaupiasi ir straipsniai apie genealogiją, vardus, pavardes, santuoką.

Gliaudelių giminės interneto svetainėje visuomet galima rasti ir naujausios informacijos apie tai, kas vyksta mūsų giminėje.

Giminės šakų atstovai

Nuo 2005 m., kai buvo surengtas pirmasis oficialus Gliaudelių giminės susitikimas, nusistovėjo giminei vienijančios tradicijos ir organizacinė struktūra. Pirmajame Gliaudelių susitikime buvo išrinkti keturi giminės šakų atstovai. Tai Baltramiejus Gliaudelis palikuonys: Emilijos Gliaudelytės-Titenienės šakai atstovauti buvo paskirta Daina Rutkauskienė-Daniliauskė, vėliau ją pakeitė Daiva Titenytė, Kamilio Gliaudelio – Audronis Gliaudelis, Jono Gliaudelio – Valentinas Eismantas, o Uršulės Gliaudelytės-Strazdienės – aš, Remigijus Bimba.

2011 m. Gliaudelių giminės susitikime dalyvavo ir Jono Gliaudelio palikuonys. Naujoms giminės šakoms atstovauti buvo išrinkti du nauji atstovai. Povilo Gliaudelio šakai atstovauti paskirtas anykštėnas Rimantas Pakštas, Jurgio – vilnietis Raimondas Gliaudelis. Nuo šiol Gliaudelių giminei atstovauja šešių jos šakų atstovai.

Broliai dvyniai Rokas ir Lukas Gudeliai su sesute Rūta 2010 m. vasarą.

2008 m. vasarą susitiko ketvirtosios eilės pusbroliai ir pusseserės: Iveta Kvedaraitė, Ingrida Titenytė, Kajus Strazdas (vežimėlyje), Martyna Kazlauskaitė ir dvyniai Dominykas ir Danielius Kazlauskai.

Oficialių susitikimų, rengiamų kas trejus metus, metu giminės nariai, sulaukę pilnametystės, – turintys 18 metų, svarsto giminės bendravimo klausimus, paskiria šakų atstovus atstovauti giminės pasitarimuose. Tarp oficialių susitikimų aktualius giminės reikalus sprendžia šakų atstovai.

Giminės ženklas

Gliaudelių giminės šakų atstovai, pirmą kartą susirinkę 2007 m. liepą Ukmergėje, buvo numatę pasirengti 2008 m. Gliaudelių ir Jucių giminių susitikimui. Tačiau tuo metu vienas iš susitikimo klausimų buvo ir giminės ženklo sukūrimas.

Gliaudelių giminės šakų atstovai nusprendė, kad giminės simbolis turėtų būti lazdyno riešutas ir raidė G.

Riešutas pasirinktas ne atsitiktinai, juk lietuviškas žodis „gliaudelis“, „gliaudėlis“ reiškia „priebrendęs riešutas, kuris pats gliaudosi iš taurelės“.

Tokį ženklą 2008 m. pavasarį sukūrė dailininkas Rimas Valeikis. Rudas riešuto formos skydas padalintas į dvi dalis. Kairėje pusėje pavaizduotas Gliaudelių inicialas „G“, o kitoje – lazdyno šaka.

Susitikimai

Pirmojo Gliaudelių susitikimo prologu tapo 2004 m. Kūčios Kurklelių kaime (Anykščių r.). Į šią šeimą šventę tradiciškai susirinko Strazdų, Kvedarų ir Bimbų šeimos. Mano pusseserė Gitana Strazdaitė-Kvedarienė pasiūlė suorganizuoti giminės susitikimą – ir šia mintimi visiems mums suteikė lemtingą postūmį.

Ir anksčiau turėjau tokią slaptą idėją – kada nors suburti giminę, bet vienas vis nesiryžau, tiesiog nebuvo impulso. O Gitanos postūmio užteko, kad ledai pajudėtų. Prabėgus šventėms, po Naujųjų metų kartu su dėde Petru Strazdu, pussesere Gitana ir pusbroliu Dainiumi Strazdu ėmėmės Gliaudelių giminės susitikimo organizacinių darbų.

Mano a. a. senelis Steponas Strazdas pasakojo: „*Gliaudeliai neorganizuodavo susitikimų, nebuvo tokios anksčiau mados. Ir kai mažas buvau, nepamenu, kad Gliaudeliai visi susirinktų į krūvą. Bendravome šeimomis, važiuodavome vieni pas kitus, bet giminė nesirinko visa vienu metu. Susirinkdavo visi Gliaudeliai nebent tada, kai vieną iš mūsų Anapilin reikėdavo lydėti...*“.

Nuo tų 2004-ųjų metų Kūčių visa Gliaudelių giminė susitiko jau triskart: 2005, 2008 ir 2011 m. vasaromis. Pirmąjį Gliaudelių giminės susitikimą surengėme 2005 m. rugpjūčio 27-28 d. Antrajame 2008 m. liepos 26-27 d. dalyvavo ne tik Baltramiejaus Gliaudelio, bet ir jo žmonos Barboros Jucytės-Gliaudeliienės Jucių giminės palikuonys. Abu susitikimai buvo surengti Kurkleliuose prie Skiemonių (Anykščių r.).

Pirmieji du giminės susitikimai aprėpė tik Baltramiejaus Gliaudelio palikuonių šaką. Visados norėjosi suburti visą mums žinomą Gliaudelių giminę į pulką. 2010 m. vasarą apklausęs didžiąją dalį Jono Gliaudelio palikuonių, supratau, kad į tokį susitikimą atvyktų ir tolimesni gentainiai, tad ėmiausi giminės susitikimo paruošiamųjų darbų.

Trečiasis oficialus Gliaudelių giminės susitikimas buvo surengtas 2011 m. liepos 9-10 d. prie Rubikių ežero, Terpežerių kaime (Anykščių r.), jame dalyvavo visų šešių Gliaudelių giminės šakų palikuonys, kurie savo tėvonija laiko Klykūnų kaimą. ■

1997 m. Bronė Gliaudelytė-Višumirskienė (1925-2000) ir Antanas Višumirskas (1926-2001) bei Stanislava Gliaudelytė-Rutkauskienė (1927-1998) ir Simonas Rutkauskas (g. 1929 m.) atšventė savo auksines vestuves.

1997 m. – pirmasis iš Gliaudelių Lietuvos sporto čempionu tapo Remigijus Bimba (sporto šaka – kultūrizmas).

2003 m. – pirmą kartą giminėje – tarptautinės kategorijos teisėjas. Tarptautinė kultūrizmo ir fitnio federacija Remigijui Bimbai suteikė tarptautinės kategorijos teisėjo statusą.

2004 m. – pirmasis Gliaudelių giminės paminėjimas knygoje: „Anykščių krašto tautodailininkai“ pasakojama apie audėją ir mezgėją Anelę Gliaudelytę-Geležvičienę (g. 1920 m.).

2005 m. – pirmasis Gliaudelių giminės susitikimas, susitiko tik Baltramiejaus ir Barboros Jucytės-Gliaudelių palikuonys.

2006 m. Steponas Strazdas (1919-2007) ir Stanislava Repečkaitė-Strazdienė (g. 1927 m.) atšventė savo deimantines vestuves – jiedu jau 60 metų kartu.

2006 m. pradėjo veikti Gliaudelių giminės interneto svetainė www.gliaudeliai.org.

2008 m. sukurtas giminės ženklas (autorius – dailininkas Rimas Valeikis).

2008 m. – pirmasis bendras Gliaudelių ir Jucių giminių susitikimas, susijęs Baltramiejaus Gliaudelio ir Antano Jucio palikuonis.

2009 m. – pirmasis mokslų daktaras tarp Gliaudelių. Rimgaudas Treinys (g. 1979 m.) Vilniaus Universitete apgynė disertaciją, tapo biomedicinos mokslų, ekologijos ir aplinkotyros daktaru.

2011 m. – pirmieji Gliaudelių giminės prizai fotomeno srityje. Lietuvos laukinės gamtos fotografijų konkurse „Gintarinis žaltys 2010“ nominacijoje „Makropasaulis“ nominuotos dvi Arūno Eismanto (g. 1967 m.) fotografijos.

2011 m. Gintautas Jonas Titenis (g. 1936 m.) ir Ramutė Smailytė-Titenienė (g. 1941 m.) džiaugėsi auksinėmis vestuvėmis.

2011 m. liepą įvyko pirmasis visos mums žinomos Gliaudelių giminės palikuonių susitikimas.

Arūnas Eismantas. „Kai viskas žalia“. Makrofotografija.

Arūnas Eismantas. „Pietūs paruošti“. Makrofotografija.

Gliaudelių giminės ženklas (dailininkas Rimas Valeikis, 2008 m.).

Nuo pirmosios iki aštuntosios kartos

Pirmoji karta

Baltramiejus GLIAUDELIS (apie 1785-?). Gyveno XVII a. pabaigoje – XVIII a. pradžioje Klykūnų kaime (Anykščių r.). Tai pats seniausias šiuo metu žinomas Gliaudelių giminės pradininkas. Tik spėjama, kad B. Gliaudelis gimė apie 1785 m., vietovė nesustatyta. Žinoma, kad buvo vedęs Marijoną Ramoškaitę-Gliaudeliene, gimusią apie 1790 m., ir turėjo sūnų Martyną (apie 1818-1894). B. Gliaudelio mirties data ir palaidojimo vieta nenustatyta.

Antroji karta

Martynas GLIAUDELIS (apie 1818-1894). Seniausio, iki šiol pirmojo žinomo Gliaudelių giminės protėvio Baltramiejaus Gliaudelio ir Marijonos Ramoškaitės-Gliaudelienės sūnus, gimęs apie 1815 m. tikriausiai Klykūnuose.

Buvo vedęs du kartus. Pirmoji santuoka įvyko Anykščių Šv. Mato bažnyčioje 1843 m. spalio 31 d. Šios santuokos metrikas kol kas yra pats seniausias žinomas dokumentas, kuriame pirmą kartą minimas šios giminės Gliaudelis. Jis liudija, kad Gliaudeliai gyveno Klykūnų kaime. Vadinas, šiame kaime gyveno ir jo tėvai.

M. Gliaudelis su pirmąja žmona Marijona Pipiraite-Gliaudeliene (apie 1818-?) susilaukė keturių vaikų: Monikos (?-?), Jono (?-?), Jokūbo (1844-?) ir Baltramiejaus (1846-1919). Jo sūnūs Jonas ir Baltramiejus tapo dviejų stipriausių Gliaudelių giminės medžio šakų, išaugusių per pusantro šimto metų, protėviais.

Našliu likusio M. Gliaudelio antroji žmona buvo Darata Titenytė (apie 1828-1903). Nėra žinoma kada ir kokioje bažnyčioje jie susituokė. Su antrąja žmona jis turėjo du vaikus: Antaną (apie 1863-1949) ir Juzefą (?-?).

Skiemonių (Anykščių r.) Švč. Mergelės Marijos Aplankymo bažnyčios archyve esančiuose M. Gliaudelio mirties metrikuose parašyta: „1894 metų kovo 22-ją dieną Juškonių kaime, suteikus paskutinį patepimą, nuo senatvės mirė Martynas Gliaudelis, Baltramiejaus sūnus. Valstietis, našle likusios Daratos iš Titenių vyras, 79 metų amžiaus, paliko vaikus: Baltramiejų, Antaną, Juzefą ir Moniką. Kūną jo vietinis kunigas Mikalojus Vėžys trečią dieną po mirties Skiemonių filijos kapinėse palaidojo.“

Trečioji karta

Baltramiejus GLIAUDELIS (1846-1919) – žemdirbys. Martyno Gliaudelio ir Marijonos Pipiraitytės-Gliaudelienės sūnus, vienos iš dviejų stipriausių Gliaudelių giminės šakų protėvis.

Baltramiejus Gliaudelis gimė 1846 m. rugpjūčio 20 d. Klykūnuose, tai liudija išlikęs jo krikšto Anykščių bažnyčioje rugpjūčio 24 dieną metrikas, nurodantis kilmingus krikštąteivius.

Šiuos metrikus išvertęs genealogijos žinovas, Kovo 11-osios Akto signataras Vidmantas Pavilionis aiškino: „Anais laikais, kaip ir dabar, visi mėgo pabendrauti su ponais. Todėl į kūmus kviesdavosi tiek turtingesnius ūkininkus, tiek bajorus. Ne visi ponai buvo „pridurkai“, kaip dažnas įsivaizduoja. Kai kurie rūpinosi savo valstiečiais ir jų vaikais, nes tai buvo dvaro gerovės pamatas. Todėl pasitaiko tokių ponų, kurie yra pakrikštiję (pabuvę krikštąteiviais) šimtams valstiečių vaikų.“

Kilmingieji buvo bajorai. Jie turėjo teisę į žemės nuosavybę. Vieni jų nusigyvendavo ir eidavo elgetauti, kiti buvo didžponiai ir su smulkia šlėkta nesisveikindavo. Net ir turtingas laisvasis (ne baudžiauninkas) valstietis teisės į žemės nuosavybę neturėjo, bet turėjo teisę perduoti naudojamos (nuomojamos) žemės valdymą savo paveldėtojui. Todėl nevieną nuskurdėję bajorą valstiečiai nugaršindavo savo ūkyje. Vien dėl to būdavo verta tapti ūkininko vaiko krikštąteviu – kas žino, kokia senatvė laukia“.

B. Gliaudelis jaunystėje dirbo kaip ūkininkų bernas Terpežerių kaime (Anykščių r.) pas Antaną Jucių. Ten jis ir susipažino su būsimąja savo nuotaka Barbora Jucyte (1851-1919), o 1879 m. su ja Leliūnų (Utenos r.) bažnyčioje susituokė.

Vėliau jų anūkės Anelė Gliaudelytė-Geleževičienė ir Marijona Gliaudelytė-Karalienė, prisimindamos savo tėvų liudijimus, pasakos:

„Po Baltramiejaus ir Barbaros vedybų Gliaudeliai ir Juciai santykių nepalaikė, nes Juciai buvo pasiturintys ūkininkai, o čia samdinys Baltramiejus veda ir išsiveža ūkininkaitę Barborą į Juškonis!.. Santykiai „atšilo“, kai Barbaros brolio Mataušo sū-

Martyno Gliaudelio santuokos Anykščių bažnyčioje 1843 m. metriku fragmentas – tai kol kas seniausias rašytinis dokumentas apie Gliaudelius.

Baltramiejaus Gliaudelio namas ir kluonas Juškonėliuose 2008 m.

nus Jonas įsimylėjo ir vedė neturtingą Debeikių klebono šeimininkės pagalbininkę Bronę Stakytę. Klebonas net prašęs Bronės dar metus patarnauti, nes jo šeimininkė buvo prastos sveikatos, už tai vestuvėms net žadėjo padovanoti arklį, pakinkytą į bričką, tačiau Bronė nesutiko. Nuo tada Juciai „suminkštėjo“, giminės truputį suartėjo, daugiausia Jono Juciaus žmonos iniciatyva. Bronė buvo linkusi daugiau bendrauti, nei trys broliai Juciai: Jonas, Anicetas ir Vincas“.

Baltramiejus ir Barbora Gliaudeliai gyveno Juškonėliuose. Gliaudeliai turėjo 3 dešimtines žemės (apie 3 ha), susilaukė septynių vaikų: Uršulės (1880-1948), Julijonos (1882-?), Juozapotos (1884-?), Emilijos (apie 1886-apie 1933), Jono (1887-1953), Kamilio (1889-1974) ir Marijonos (1893-1956). Juškonėliuose išlikusi Gliaudelių sodyba 1995 m. buvo parduota, šiuo metu joje gyvena svetimi žmonės.

B. Gliaudelis mirė 1919 m. balandžio 2 d., o našle likusi jo žmona – balandžio 27 d. Abu sutuoktiniai buvo palaidoti Skiemonių bažnyčios šventoriuje viename kape, paskui ten pat palaidoti ir jų vaikai Jonas bei Marijona.

B. Gliaudelio mirties metrikuose nurodyta, kad jis buvo palaidotas be kunigo. Kadangi jo žmona netrukus mirė nuo šiltinės, galima įtarti, kad ir Baltramiejui buvo įtarta šiltinė, bet liudijime užrašė džiovą. Užkrečiamų ligų epidemijų metu kunigai vengdavo važinėti po kaimus, ypač į laidotuves. Todėl kaimynai palaidojo mirusįjį ir apie tai pranešė kunigui, kuris paskui įrašė žinią į metrikų knygą.

Ketvirtoji karta

Jonas GLIAUDELIS (1887-1953) – žemdirbys ir amatininkas. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) ir Barbaros Jucytės-Gliaudelienės (1851-1919) vyresnysis sūnus, gimęs 1887 m. birželio 24 d. Skiemonių parapijos Juškonėlių kaime. Liepos 28 d. jis buvo pakrikštytas Skiemonių bažnyčioje. Nuo šešerių metų dirbo pas ūkininkus, paskui apie 1909-1914 m. tarnavo carinės Rusijos kariuomenėje, po tarnybos grįžo į gimtuosius Juškonėlius.

Prasidėjus Pirmajam pasauliniam karui, 1914 m. pabaigoje ar 1915 m. pradžioje J. Gliaudelis vėl buvo mobilizuotas į kariuomenę. Tačiau netrukus jis pateko į vokiečių nelaisvę ir buvo išvežtas į Vokietiją darbams. Ten dirbo įvairiose gamyklose, gaudamas kasdieninį 400 g duonos davinį, vėliau pateko pas ūkininkus. Nelaisvėje sugadino skrandį, dėl to paskui kentėjo visą likusį gyvenimą. Kaip teigia jo dukros, nelaisvėje J. Gliaudelis išbuvo puspenktų metų.

Į Juškonėlius J. Gliaudelis grįžo tik 1918 m. pabaigoje ar 1919 m. pradžioje. Jo svainis, sesers Uršulės vyras Jonas Strazdas, gerai pažinojo Vitkūnus iš Sintautų dvaro, tad jis ir supiršo J. Gliaudelį su jo būsima žmona. 1920 m. vasario 1 d. Anykščių bažnyčioje Jonas vedė Marijoną Vitkūnaitę, gimusią 1887 m. balandžio 4 d. Sintautų dvare.

1920 m. gruodžio 1 d. jiems gimė dukra Anelė, 1924 m. – sūnus Bronius, kuris vos dvejų metų 1926 m. birželio 9 d. mirė nuo meningito, 1926 m. gruodžio 22 d. – Marija, o 1930 m. lapkričio 3 d. – Emilija. Visi vaikai pakrikštyti Skiemonių bažnyčioje, praėjus kelioms dienoms po gimimo.

Jonas iš savo tėvo Baltramiejaus Juškonėliuose paveldėjo 3 dešimtines (apie 3 hektarus) žemės, vėliau iš aplinkinių ūkininkų nusipirko dar 4 ha. Tai buvo nederlingas smėlynas aplink sodybą, todėl daugiausia augino rugius. Dalį žemės derlingumui pagerinti apsedavo lubiniais, kuriuos paauginęs apardavo. Ganyklų neturėjo, todėl ant rugių pavasarį įsėdavo seradėlę, kuri, sumaišyta su šiaudais, buvo geras pašaras. Visą laiką laikydavo vieną arklį, porą karvių, kiaulių, įvairių paukščių. Jono žemėje buvo apie hektaras pelkyno. Jis tą pelkę pats vienas savo rankomis nusausino, pats pasidarė melioracijos vamzdžius, pats vienas kasė griovius.

Sunku pasakyti, kas geresnis – žemdirbys ar amatininkas – buvo J. Gliaudelis. Apylinkėje nebuvo geresnis staliaus: jis dirbo karstus, roges, taisė batus, darė pavalkus, gamino spintas ir spinteles, etažeres ir visokius kitus dalykus pagal užsakymus ir pardavimui daugiausia Anykščių turguje. Spekuliuodavo gyvuliais: Molėtuose pirkdavo pigiau, Utenoje parduodavo brangiau. Šiuolaikiškai ūkininkauti išmoko iš vokiečių ūkininkų, būdamas nelaisvėje. Dukrų teigimu, sukosi, kaip išmanė. Gyveno nelengvai, tačiau dukrų tarnauti pas svetimus neleido. Kaip teigia vyriausioji dukra Anelė: „mūsų duona buvo geresnė negu ūkininkų“.

Visas tris dukteris Jonas ir Marijona išleido į Juškonių pradinę mokyklą, tik toliau mokytis nebeleido. Mokytis galėjo jauniausioji Emilija, tačiau ji pati to daryti nepanoro. M. Gliaudelienė ir jos dukros namuose verpė, audė, siuvo. Audimo stakles taip pat sumeistravo Jonas. Tai buvo tvarkingas, griežtas, reiklus žmogus, spaudęs dukras prie darbo. Visos dukterys buvo išmokytos „vyriškų“ darbų – arti, akėti, pjauti, be abejo, ir arklį pakinkyti. Motina buvo prastos sveikatos, gana priekabi. Sako, amžinai bardavosi su Jonu dėl karstų gamybos, nes ji jų labai bijojusi! Tačiau buvo ir labai jautri: iš proto eidavusi, jei ilgiau nesulaukdavusi grįžtančio iš turgaus vyro... Jonas mokėjo skaityti ir rašyti, parašydavo laišką į Ameriką broliui Kamiliui. Marijona nei skaityti, nei rašyti nemokėjo. Šeima prenumeravo „Ūkininko patarė-

Jonas Gliaudelis – carinės Rusijos kareivis XX a. pradžioje.

Jonas Gliaudelis (dešinėje) su draugu kariuomenėje.

Kamilio Gliaudelio ir Jadvygos Janukėnaitės vestuvės Kretingoje 1933 m. birželį.

Apolonija Gliaudelytė – mokytoja Tauragėje 1938 m.

ją“, katalikiškos pakraipos žurnalą „Lurdas“, dukroms užsakydavo vaikišką žurnalą „Žvaigždutė“.

J. Gliaudelis visą gyvenimą kentė skrandžio ligas. Užėjus skausmo priepuoliams, Marijona tirpdydavo taukus, maišydavo juos su pienu ir duodavo gerti. Jis mirė 1953 m. gegužės 30 d., palaidotas Skiemonių bažnyčios šventoriuje prie tėvų.

Marijona visą gyvenimą skundėsi širdimi, dusulio priepuoliais. Ji mirė 1965 m. balandžio 23 d., buvo palaidota senosiose Skiemonių kapinėse šalia sūnaus Broniaus.

Kamilis GLIAUDELIS (1889-1974) – darbininkas, verslininkas. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) ir Barboros Jucytės-Gliaudelienės (1851-1919) jaunesnysis sūnus, gimė 1889 m. liepos 13 d. Juškonėliuose. Nuo septynerių metų jis piemenavo, vėliau bernavo pas pasiturinčius ūkininkus. Apie 1912 m. išvažiavo į Ameriką ir apie 20 metų ten dirbo anglių kasykloje, vis atvykdamas atostogų į Lietuvą. „Kai grįžo Kamilis iš Amerikos, aplankė ir mūsų sodybą Kurkleliuose. Buvo užsidirbęs daug pinigų. Dėdė nebuvo šykštus. Mums, keturiems vaikams, man ir seserims Julijonai, Marijonai ir Domicėlei, pripirko saldinių ir dar po 10 litų įdavė,“ – prisimena Steponas Strazdas.

Per atostogas jam kaskart vis buvo peršama lietuvaitė. Atvykęs 1932 m. atostogauti į Lietuvą, Kamilis susipažindino su Jadvyga Martinkėnaite.

Iš dukters Eleonoros Glaudelytės prisiminimų:

„Mano mama Jadvyga Martinkėnaitė buvo gimusi 1909 m. balandžio 5 d. Taškente. Jos tėtis Mykolas Martinkėnas buvo geležinkelietis, garvežio mašinistas. XIX a. pabaigoje – XX a. pradžioje Vidurinėje Azijoje buvo tiesiamas geležinkelis, ten Mykolas ir išvažiavo dirbti, Lietuvoje liko jo sužadėtinė. Per atostogas Mykolas grįžo į Lietuvą, vedė Bronislavą Gutauskaitę ir su žmona išvažiavo į Taškentą. Ten šeima sulaukė keturių vaikų: dukterų Emilijos (g. 1905 m.), Jadvygos (g. 1909 m.) ir Vandos (g. 1911 m.) bei sūnaus, gimusio 1907 m. ir mirusio kūdikystėje Taškente.

1918 m. Taškente mirus Bronislavai, mano senelis Mykolas ten vedė antrą kartą ir su žmona Marija Vilimovič 1922 m. iš Taškento grįžo į Lietuvą, įsidarbino Kauno geležinkelio stotyje. Gyvendama Kaune, jo duktė Jadvyga mokėsi siūti pas garsią tuo metu Kauno siuvėją Budzinauskienę, kuri siuvo rūbus teatro artistams, Sofijai Smetonienei ir kitoms garsioms to meto moterims. Jadvyga turėjo gerą skonį, šeiminkės buvo giriama.

Paskui Mykolą perkėlė dirbti į Klaipėdą, ten jis apsigyveno kompozitoriaus Eduardo Balsio tėvų šeimoje. Balsiai ir supažindino siuvėją Jadvygą su atvykusiu iš Amerikos Kamiliu Gliaudeliu“.

K. Gliaudeliui Jadvyga patiko, jie sutarė kurti šeimą, todėl Kamilis dirbti į Ameriką nebegrįžo ir pradėjo ieškoti žemės sklypo namui statyti. Jam siūlė sklypą Kaune Aukštaičių gatvėje, bet jam nepatiko ten buvo galima statyti tik medinį vieno aukšto namą su mansarda municipalinėje žemėje, o Kamilis buvo nusprendęs statyti dviejų aukštų mūrinį namą ir turėti savo žemės sklypą.

Jis išsirinko sklypą Klaipėdoje, Tilžės gatvėje, už žemę sumokėjo 4 tūkst. auksu dengtų litų, paskui samdė statybininkus ir dvejus metus statė namą, ta statyba jam labai brangiai kainavo.

Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. Mergelei Marijai bažnyčioje 1933 m. birželio 5 d. Kamilis Gliaudelis susituokė su Jadvyga Martinkėnaite. Vestuvėse dalyvavo ir Kamilio brolis Jonas, nes 1933 m. Klaipėdoje vyko pirmoji Jūros šventė, ir ta proga kelionė traukiniu buvo perpus pigesnė.

Kamilio namas buvo labai didelis – jis specialiai statėsi tokį, nes norėjo nuomotuoti butus, kad nereikėtų dirbti. Jis turėjo penkis nuomojamus butus ir viename gyveno pats su šeima. Šeima turėjo sodą, mėgo auginti visokius augalus. Šiame name Gliaudeliai išgyveno iki 1944 m., čia gimė jų vaikai Eleonora (g. 1934 m.) ir Henrikas (1942-1991).

1944 m. pradžioje Kamilį vokiečiai paėmė apkasų kasti, nes karo tarnybai jis jau buvo per senas. Su trečiąja miesto gyventojų evakuacija jo žmona Jadvyga su dešimtmete dukra ir dvejų metų sūnumi buvo evakuoti į Karaliaučių. Iš ten traukiniu juos nuvežė į Altentreptowo miestelį Vokietijoje, apgyvendino pas burmistą, J. Gliaudelienė valė burmistro patalpas.

Pasakoja Eleonora Glaudelytė:

„Po aštuonių mėnesių artėjo frontas. Išvežė mus toliau, į vakarus, iki kaimiško miestelio Liubteno, 25 kilometrai iki Elbės, ten apgyvendino pas stambų ūkininką. Mama padėdavo melžti karves, kartu su šeimnininku ir vaikais važiuodavo į laukus, nes ūkininkas gyveno miestelyje. Ten gyvenome apie 8 mėnesius, kol pasibaigė karas.

Tuo metu žmonės slapčia naktimis kėlėsi per Elbės upę į Vakarus. Mama pasi-

liko, nes tėtis ir šeimos namas buvo likę šiapus upės... Karui pasibaigus, visa žemė šiapus Elbės atiteko rusams. Rusai registravo kitataučius žmones ir vežė atgal į savo tėviškes. 1945 m. vasarą ir mus atvežė į Klaipėdą. Mama mus, vaikus, paliko geležinkelio stotyje, o pati nuėjo į Tilžės gatvę, savo namą. Atėjusi pasibeldė ir paklausė, kur rasti šeimnininką. „Yra dvylika šeimnininkų, kuris jums reikalingas?“ – išgirdo atsakymą.

Tiesiog atsitiktinai viena iš prieškarinio gyventojų žinojo, kur rasti mano mamos vyresniąją seserį. Kelias dienų pagyvenę pas tą moteriškę, išvažiavome į Kėdainius pas mamos seserį Emiliją.

O Klaipėdos vykdomasis komitetas mano mamai ne tik neleido apsistoti savo name, bet ir išvis gyventi Klaipėdoje“.

Tuo tarpu Kamilis, kasdamas apkasus, susižeidė dešinę ranką ir gavo kraujo užkrėtimą, todėl jį paleido iš darbų. Keliaudamas namo į Klaipėdą, Kretingoje jis apalpo ir buvo nuvežtas į Kretingos ligoninę. Nerūpestingai priimtas ir apžiūrėtas, po operacijos nevaldė dešinės rankos riešo ir pirštų.

Gliaudelių šeima susitiko ir kelis dešimtmečius iki mirties gyveno Kėdainiuose. Iš pradžių jie nuomojosi butą, kol Kamilis, dirbdamas sargu statybinėje organizacijoje, gavo vieno kambario butą bendrabutyje miesto centre. Ten ir nugyveno savo likusį gyvenimą. Šeimos biudžetui papildyti Kamilis pynė krepšius, pjovė ir skaldė kaimynams malkas. K. Gliaudelis mirė 1974 m. spalio 28 d. Kėdainiuose, palaidotas šio miesto Dotnuvos gatvės kapinėse.

J. Gliaudeliene mokėjo siūti, o vėliau pradėjo kepti ir puošti tortus. Ji kūrė ir figūrinius tortus: meška su statine, kelmas su baravykais, musmirėmis, ežiukais, knyga su dedikacija, pravira dėžutė su rožėmis. Jos tortai buvo labai skanūs ir turėjo paklausą – sulaukdavo užsakymų iš visos Lietuvos. „Kai buvo gyvas mano tėtis, tai jis padėdavo išplakti kiaušinius tešlai. Kai buvo šventinės dienos, tai ir aš atvykdavau padėti puošti tortus“, – prisimena Eleonora.

J. Gliaudeliene iki gilios senatvės dirbo šį darbą. Ji mirė 1990 m. gegužės 13 d. ir buvo palaidota šalia vyro.

Penktoji karta

Apolonija Gliaudelytė-PAKŠTIENĖ (1914-1990) – mokytoja. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) brolio Jono anūkė gimė 1914 m. rugpjūčio 7 d. ir augo Rygoje lietuvių emigrantų darbininkų Povilo Gliaudelio (1884-1966) ir Marijonos Ilevičiūtės-Gliaudeliene (1884-1960) šeimoje.

Apie 1920 m. grįžo į Lietuvą, gyveno ir mokėsi Kaune, paskui baigė Tauragės mokytojų seminariją, įgijo mokytojos išsilavinimą. A. Gliaudelytė dirbo mokytoja Kelmės valsčiuje, apie 1937 m. persikėlė į Svėdasus (Anykščių r.) ir iki 1940 m. dirbo Svėdasų pradžios mokykloje mokytoja, buvo Svėdasų šaulių būrio narė.

Kraštyrininkas Raimondas Guobis 1991 m. sausio 19 d. laikraštyje „Anykšta“ taip rašė apie mokytoją A. Pakštienę:

„Mokytojos kelią prasidėjusi Kelmės valsčiuje, ji tęsė Svėdasuose. Žinia, kad atvyko mokytoja, greit apskriejo visą „ūlyčią“, pasiekė atokius vienkiemius. O rytojaus dieną į mokyklą susirinko gal trys dešimtys basų, įvairiais drabužiais apsirengusių mergaičių ir berniukų. Smalsiomis, žviriomis akelėmis jie žvelgė į naują mokytoją. Tai buvo nuoširdūs, geri kaimo vaikai.“

Gyventi tuo metu kaime buvo gera. Nuostabios gamtos apsuptyje gyveno nuoširdūs žmonės, buvo daug linksmo blaivaus jaunimo. Ruošdavo vakarėlius – vaidinimus klotimuose, gegužines prie Šventosios. Nenuitildavo linksmas juokas ir daina. Susitapė pinigų, pirkė dviratį, tautinius drabužius, kuriais pasipuošdavo per šventes... Buvo šaulių būrio narė. Už 50 litų nupirko skaisčią primusinę lempą, kuria apšviesdavo klotimą, kai vykdavo vakarėliai.“

Nuo 1940 m. ji keletą metų dirbo Pauriškių (Anykščių r.) pradinėje mokykloje mokytoja, po 1945 metų vėl buvo Svėdasų pradinės mokyklos mokytoja ir Svėdasų progimnazijos piešimo mokytoja.

1940 m. rugpjūčio 5 d. Svėdasų Šv. arkangelo Mykolo bažnyčioje A. Gliaudelytė susituokė su Petru Pakštu, gimusiu 1916 m. birželio 29 d. Butėnuose (Anykščių r.). P. Pakštas buvo baigęs keturias klases, po to mokėsi žemės ūkio mokykloje, apie 1936-1937 m. po tarnybos Lietuvos kariuomenėje joje pasilikęs, buvo puskarininkis, šaulys. Vėliau Ukmergėje apmokytas policininku ir paskirtas į Vilnių, tik 1942 m. sugrįžo į Svėdasus.

Apolonijos ir Petro Pakštų šeimoje gimė keturi vaikai: Rimantas (g. 1941 m.), Jaunutė (jaunystėje – Benedikta, g. 1942 m.), Valdemaras Algimantas (g. 1943 m.) ir Nijolė (g. 1947 m.).

Už tai, kad P. Pakštas buvo Nepriklausomos Lietuvos policijos pareigūnas, pasikui dalyvavo pogrindžio kovose ir slapstėsi, kol buvo sugautas ir įkalintas, 1947 m.

Apolonija Gliaudelytė – Butėnų mokytoja 1940 m.

A. Pakštienė su dukra Nijole prie savo namelio Sibire, 1958 m.

Apolonija Gliaudelytė-Pakštienė su vaikais Rimantu, Nijole ir Valdemaru Algimantu Sibire.

Juozapas Titenis (sėdi centre) tarp arklių kaustymo kursų dalyvių apie 1929 m.

J. Titenis – Lietuvos kariuomenės kareivis 1931 m. sausį.

J. Titenis senatvėje.

pabaigoje A. Pakštienė su vaikais Rimantu, Valdemaru Algimantu ir Nijole buvo ištremta į Sibirą (Rusija).

R. Guobis apie tai rašė:

„1947 m. po Kalėdų vieną rytą ginkluoti vyrai pasibeldė į mokytojos butą, liepė ruoštis važiuoti į Sibirą. Nusigandusi nebežinojo ko griebtis. Kareiviai ir vietinis bolševikas nekantravo, skubino. Virpėdama šiaip taip aprenė vaikučius, susirinko skurdžią mantą, susirišo ryšulį geresnių drabužių. Pastarieji labai pravertė – buvo išmainyti į maistą, kuris palaikė vaikučių gyvybę. „Už ką veža mokytoją? Kaip ji ten su mažais vaikeliais gyvens?“ – nesuprato žmonės ir nors patys ne ką turėjo, bet nešė maistą. Mokytoja visada prisimindavo tuos taurius kaimynus.“

1948-1958 m. ji su vaikais gyveno Tarbos lageryje Zirensko rajone, Tomsko srityje, dirbo Simanovkos mokykloje, kur tremtinių ir vietinių gyventojų vaikus mokė vokiečių kalbos, piešimo ir rankdarbių. Už religinio turinio piešinius valdžios pašalinta iš mokyklos, kiek laiko ji dirbo valgykloje bufetininke. Vėliau ji sugebėjo grįžti į mokyklą, vėl dirbo darbų mokytoja, mokė vaikus piešti, siūti. Tarp lietuvių tremtinių ji subūrė mėgstančius dainuoti ar šokti ir ėmė rengti koncertus.

1958 m. pas A. Pakštienę iš Komijos (Rusija) atvykus ten bausmę atlikusiam vyrui, 1958-1960 m. šeima gyveno kartu, kol vėl buvo ilgam atskirta, P. Pakštui nesulaukus teisės grįžti į gimtinę. 1960 m. A. Pakštienė tik su vaikais grįžo į Lietuvą, apsistojo Kaune pas seserį, paskui mėgino kurtis Svėdasuose. Negavusi sovietinės valdžios leidimo dirbti mokykloje, persekiojama dėl tremties, ji vertėsi iš įvairių darbų: pardavinėjo kino bilietus, dirbo sąskaitininke, buvo įsidarbinusi valgykloje, ligoninėje, vaikų darželyje, dirbo prekybininke, kol išėjo į pensiją.

A. Pakštienė aktyviai dalyvavo Svėdasų kultūriniame gyvenime, buvo meno saviveiklos entuziastė ir renginių režisierė, iki senatvės vaidino ir dainavo meno kolektyvuose. Laisvalaikiu ji piešė paveikslus, kūrė mezginius ir nėrinius, juos eksponuodavo rankdarbių parodose.

Apolonija Pakštienė mirė Svėdasuose 1990 m. spalio 31 d. ir buvo palaidota Svėdasų kapinėse.

Į Lietuvą jau jai mirus grįžęs Petras Pakštas gyveno pas savo sūnų Valdemarą Algimantą Molėtuose, kur mirė 2009 m. lapkričio 7 d. ir buvo palaidotas Molėtų kapinėse.

Juozapas TITENIS (1909-1986) – žemdirbys, amatininkas. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) anūkas gimė 1909 m. gegužės 1 d. Juškonėliuose Jono Titenio (apie 1857-apie 1921) ir Emilijos Gliaudelytės-Titenienės (apie 1886-apie 1933) šeimoje, buvo vyriausias vaikas šeimoje. Mirus tėvui, jis turėjo tik 12 metų, kai tapo „gaspadoriumi“ namuose. Būdamas vaikas, mokėjo pasikinkyti arklį, eidavo arti, išmoko dirbti visus reikalingus ūkio darbus. Jis baigė keturis pradžios mokyklos skyrius Juškonyse. Sulaukęs 18 metų, Juozapas apie trejus metus tarnavo Lietuvos kariuomenėje raitelių būryje Kaune, ten išmoko kaustyti arklus.

Jo sūnus Gintautas Jonas Titenis prisimena: *„Tėvas turėjo net ir diplomą, kuris liudijo apie jo baigtus kursus. Mano senelis J. Titenis buvo pastatęs prie namų kalvę – ji dar ir dabar yra išlikusi, tik medžiais apaugusi, – tai tėvas, grįžęs iš kariuomenės, ėmėsi kalvystės amato. Antrojo pasaulinio karo pradžioje rusams traukiantis nuo vokiečių, baigėsi tankui kuras. Pamatęs paliktą tanką, tėvas kartu su draugu Andriumi Petroniu ji išardė ir dalimis parsitempė namo. Mama dar barėsi: „Kur jūs dėsite tuos metalų šmotus?“ „Ugnis išlydys tuos luitus“, – sakęs tėvas“.*

Juozapas Titenis nepaprastai mylėjo arklus, gamtą, ypač mišką. Jis mokėjo visokių darbus: buvo stalius, taip pat gerai mūrijo krosnis. Jis sukonstravo sulčių spaudimo mašiną, augino ir mokėjo gerai skiepyti vaismedžius. Jam patiko žvejoti ir grybauti, rūkyti pypkę.

J. Titenis sakydavo: *„Nėra tokio darbo, kurio žmogus negalėtų padaryti, reikia tik užsispyrimo, noro, ir viskas išeis“.*

Vedė būdamas 23 metų už save 11 metų vyresnę Juliją Janukėnaitę iš Klykūnų kaimo. Panaudojęs žmonos atsineštą krautį ir savo gabumus, pasistatė naują namą, prie jo abu pasodino pušynėlį, kuris ir dabar tebeauga. Titenių šeimoje gimė keturi vaikai, bet du pirmieji neišgyveno. Užaugo tik trečiasis gimęs sūnus Gintautas Jonas ir jaunėlė dukra Gražina Marijona.

J. Titenis buvo Šaulių sąjungos narys. Prasidėjus sovietinei okupacijai, jis išėjo į mišką, nes Titenių šeimoje buvo išugdytas patriotizmas ir didelė meilė Tėvynei Lietuvai. Partizanavo, buvo ieškomas strībų, namuose buvo įsirengęs slėptuvę – kambaryje po grindimis, išvažiavo į Kauną. Tuo laiku Kaune telkėsi Lietuvos patriotai, kurie galėtų pasipriešinti rusams, jei Amerika padėtų. Turėjo Juozapas keletą pažįstamų, kurie padėjo įsitvirtinti mieste. Apsigyvenęs Vytėnų (Kauno r.) sodininkystės ir daržininkystės bandymų stotyje, ten dirbo kalviu, elektriku.

„Keletą metų tėtis gyveno vienas. Kartais aš su broliu Gintautu nuvažiuodavau

pas tėtį. Įvairių žmonių ten dirbo. Vytėnų bandymų stotyje iš tremties sugrįžęs dirbo ir buvęs Lietuvos prezidentas Aleksandras Stulginskis – augino prieskonines daržoves. Teko ne kartą matyti buvusį prezidentą bendroje valgykloje pietaujant. Nėdelis, neišvaizdus, nekaltus – tik pasisveikindavo. Eilinis suvargęs žmogelis – net keista buvo matyti, kad toks galėjo būti Lietuvos prezidentas,“ – prisimena duktė Gražina Marijona Titenytė.

Juozapo žmona Julija buvo labai darbšti, atkakli ir giliai tikinti į Dievą. Vyrai išvykus į Kauną, ji liko kaime su dviem vaikais. Jai reikėjo pergyventi „skrebų“ siautėjimus, varymą įstoti į kolūkius. Pirmieji metai kolūkyje buvo labai sunkūs – konfiskavo gyvulius, padargus. O už darbą kolūkyje ji gaudavo porą maišelių grūdų.

1952 m. gyventi pas tėvą išvyko sūnus Gintautas, o po kelių metų – ir visa šeima.

Juozapas Titenis visą laiką domėjosi politika, buvo labai apsišvietęs. Vakarais jis klausydavosi per radiją „Amerikos balso“. Tėvelis labai laukė Lietuvos nepriklausomybės, tačiau nesulaukė.

Jis mirė 1986 m. vasario 24 d. Kaune, Sargėnuose, buvo palaidotas Kauno Karmėlavos kapinėse.

Antanas TITENIS (1913-1992) – emigrantas JAV, tarnautojas. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) anūkas, Jono Titenio (apie 1857-apie 1921) ir Emilijos Gliaudelytės-Titenienės (apie 1886-apie 1933) jaunesnysis sūnus gimė 1913 m. vasario 11 d. Juškonėliuose. Baigė Juškonių pradžios mokyklos keturis skyrius. Antanas buvo Šaulių organizacijos narys. Tarnavo Lietuvos kariuomenėje, po tarnybos dar baigė karininkų kursus ir tapo puskarininkiu, vėliau – leitenantu. Tarnyboje išmoko spausdinti mašinėle.

Dirbdamas kariniame komisariate Tauragnuose (Utenos r.), A. Titenis ten susipažino su savo Veronika Laurinavičiūte, gimusia 1909 m. rugsėjo 12 d. Tauragnuose, ir 1934 m. birželio 6 d. ją vedė Utenoje, Kristaus Žengimo į dangų bažnyčioje. Vėliau iš Tauragnų buvo perkeltas į Vilnių. Ten dirbo taip pat kariniame komisariate.

Prisimena Gintautas Jonas Titenis: „Dėdė Antanas buvo mano krikštatėvis. Jis labai mėgo knygas, turėjo sukaupęs nemažą biblioteką. Visą vežimą knygų arkliu iš Tauragnų mes kartu su tėčiu Juozapu parvežėme į Juškonėlius. Įrengėme kambarį antrame aukšte. Gaila, bet biblioteką sunaikino per karą užėjusi rusų armija – sudegino visas jo knygas mūsų kieme. Vilkėdamas karininko rūbais, jis atvykdavo į tėviškę, greit persivilkdavo ir lėkdavo prie Mušiejaus ežero meškerioti.“

Vilnių 1940 m. užėmus rusams, Antanui ir kitiems Lietuvos kariuomenės darbuotojams buvo išduota rusiška kariška apranga ir liepta toliau dirbti. Pamenu, kai Antanas grįžo į Juškonėlius, paslėpė tą rusišką uniformą antrame aukšte po spaliais. Paskui, kai sribai ieškojo Antano, jie surado tą uniformą, o mes net buvome apkalinti nužudę kažkokį rusų karininką“.

1944 m. A. Titenis emigravo į Vokietiją. Jį išlydėdama, visa giminė liūdėjo. Pusetį gyvendamas Vokietijoje, jis vis dar bandė pasikvieti ten ir savo žmoną Veroniką, bet ji nesiryžo važiuoti – jos tėvai buvo labai pasiturintys, turėjo didelį namą Tauragnuose.

Atskirtas nuo šeimos, Vokietijoje Antanas susipažino su vokiete Anna Sommerfeld, gimusia 1922 m. sausio 26 d., Grosze. Vėliau jiedu išvyko į Ameriką, o 1952 m. spalio 23 d. Čikagoje Antanas vedė Anną. Jų šeimoje 1961 m. kovo 19 d. gimė viena dukra Daina Erica.

Amerikoje A. Titenis iš pradžių dirbo duonos kepykloje, vėliau restorane, o senatvėje įsidarbino banke. Sirgdamas Parkinsono liga ir plaučių vėžiu, jis mirė 1992 m. spalio 19 d. Amerikoje, o jo palaikai buvo kremuoti ir išbarstyti Iliojaus valstijoje. Nuo širdies infarkto 1999 m. gegužės 20 d. mirė ir Antano žmona Anna. Jos palaikai taip pat kremuoti.

Anelė Gliaudelytė-GELEŽEVIČIENĖ (g. 1920 m.) – tautodailininkė tekstilininkė, audėja ir mezgėja. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) anūkė gimė Jono Gliaudelio (1887-1953) ir Marijonos Vitkūnaitės-Gliaudelienės (1887-1965) šeimoje 1920 m. gruodžio 1 d. Juškonėliuose, augo vyriausia keturių vaikų šeimoje. Baigusi Juškonių pradžios mokyklą, toliau nebesimokė, gyveno su tėvais, dirbo įvairius ūkio ir buitines darbus, jaunystėje išmoko verpti, austi, siūti.

1940-1943 m. A. Gliaudelytė mokėsi Rokiškio amatų mokykloje, įgijo aparatinių staklių audėjos pameistrės specialybę. „Viena iš mokyklos mokytojų ten dažnai sakydavo: „Mergaitės, nenuėikite su srove, o laikykites vidurio...“ – prisimena Anelė.

Po Antrojo pasaulinio karo A. Gliaudelytė dirbo Alantos (Molėtų r.), Skiemonių ir Kurklių (Anykščių r.) valsčiuose finansų ir mokesčių skyriuose, tuometinio Kavarsko rajono žemės ūkio skyriuje, buvo Anykščių limonadinės vedėja, sandėlio vedėja.

Emilija Gliaudelytė-Titenienė (sėdi) su vaikais Marija, Antanu ir Juozapu apie 1920 m.

Antanas Titenis – Lietuvos kariuomenės kareivis.

Antanas Titenis senatvėje.

Anelė Geleževičienė 1960 m.

Anelės Glaudelytės 1943 m. įgytas pameistrės išsilavinimą liudijantis diplomą.

Eleonora Glaudelytė.

Būdama jau 44-erių, 1964 m. spalio 31 d. ji susituokė su „Bolševiko“ kolūkio pirmininku Jonu Geleževičiumi, gimusiu 1908 m. rugpjūčio 1 d. Utenos rajono Baltakarčių kaime. 1968 m. A. Geleževičienė išėjo į pensiją ir abu su vyru apsigyveno nuosavame name Anykščiuose (Šventosios g. 23), šeima vaikų neturėjo. J. Geleževičius mirė 1994 m. gegužės 24 d. ir palaidotas senosiose Anykščių kapinėse.

Anelė yra liaudies amatininkė, Lietuvos tautodailininkų sąjungos narė. Kelis dešimtmečius ji kūrė liaudies meno kūrinius: nėrinius, mezginius, vienintelė Anykščių krašte audė juostas su tautiniais ornamentais. Nuo 1965 m. iki senatvės ji dalyvavo liaudies meno parodose, jose eksponavo savo tekstilės gaminius.

Senatvę A. Geleževičienė leidžia pas dukterėčią Audronę Eismantaite-Purvėnienę Smėlynės kaime (Anykščių r.).

Eleonora GLAUDELYTĖ (g. 1934 m.) – pedagogė, ekonomistė. Baltramiejaus Gliudelio (1846-1919) anūkė, Kamilio Gliudelio (1889-1974) ir Jadvygos Martinkėnaitės-Gliudelienės (1909-1990) pirmagimė duktė, gimusi 1934 m. balandžio 15 d. Klaipėdoje.

1941-1944 m. ji mokėsi Klaipėdoje vokiečių mokykloje, paskui 1944-1945 m. lankė Altentreptowo ir Liubteno (Vokietija) mokyklas, baigė keturis skyrius vokiečių kalba. Nuo 1945 m. augo ir mokėsi Kėdainiuose, 1954 m. baigė Kėdainių mergaičių 2-ąją vidurinę mokyklą. 1954-1956 m. baigė Kauno pedagoginę mokyklą, įgijo pradinėjų klasių mokytojos specialybę.

1956-1957 m. E. Glaudelytė dirbo Gelgaudiškio (Šakių r.) vaikų namuose, 1957-1959 m. buvo Gudžiūnų (Kėdainių r.) vidurinės mokyklos mokytoja, 1959-1965 m. – Šilonių (Kaišiadorių r.) aštuonmetės mokyklos mokytoja. Ten ji dalyvavo kolūkio meno saviveikloje, rajoninei šventei paruošė šokių kolektyvą, režisavo dramos mėgėjų spektaklį Antano Vienuolio „Prieblandoje“. Tas vaidinimas buvo labai populiarus, rodytas ir kaimyniniuose rajonuose. Žmonės jai sakydavo: „Mokytoja, statykite kiekvieną šeštadienį po spektaklį...“

Nuo 1965 m. iki šiol E. Glaudelytė gyvena Kaune, lankė parengiamuosius kursus prie Kauno politechnikos instituto, ruošdamasi studijoms. 1967-1972 m. jį baigė Vilniaus universiteto Kauno fakulteto vakarinį skyrių ir įgijo pramonės ekonomistės išsilavinimą. 1971-1982 m. E. Glaudelytė dirbo Lietuvos statybos ministerijos Kauno autoūkio Nr. 2 ekonomiste, 1982-1989 m. buvo Kauno radijo gamyklos normuotoja, kol išėjo į pensiją.

Jaunystėje E. Glaudelytė labai mėgo keliauti. Ji ne kartą lankėsi Vidurinėje Azijoje (Samarkande, Bucharoje, Chivoje, Urgenče), Maskvoje, Sankt Peterburge, Volgograde, Piatigorske, Jaltoje ir kituose miestuose, kopdavo į kalnus. Prasidėjęs Lietuvos Atgimimui, Eleonora aktyviai įsijungė į Sąjūdžio veiklą, 1988 m. spalio 22-23 d. ji dalyvavo Lietuvos Sąjūdžio steigiamajame suvažiavime, stovėjo Baltijos kelyje.

Laisvalaikiu augina gėles, mėgsta rankdarbius: mezga virbalais staltieses, staltiesėles bei drabužius.

Šeštoji karta

Rimantas RUTKAUSKAS (1948-2010) – inžinierius. Baltramiejaus Gliudelio (1846-1919) brolio Jono proanūkis, Simono Rutkausko ir Stanislovas Glaudelytės-Rutkauskienės sūnus gimė 1948 m. rugpjūčio 8 d. Skiemonyse, augo su seserimi dvyne Irena ir jaunesniu broliu Gediminu (g. 1953 m.). Baigė aštuonias klases Anykščių Jono Biliūno vidurinėje mokykloje, būdamas paauglys, pradėjo žaisti futbolą. 18-metis jis buvo paimtas į sovietinę kariuomenę, dvejus metus tarnavo Maskvoje, baigė tarnybą kaip vyresnysis seržantas.

Demobilizuotas jis grįžo į tėviškę, baigė vairuotojų kursus ir pradėjo dirbti Anykščių autotransporto įmonėje vairuotoju. Laisvalaikiu Rimantas žaidė Anykščių futbolo komandoje, buvo jos kapitonas.

1972 m. balandžio 22 d. Kauno Šv. arkangelo Mykolo (Igulos) bažnyčioje jis susituokė su Onute Urbonavičiūte, gimusia 1939 m. spalio 24 d. Dabužiuose, ir apsigyveno Kaune. Jo žmona, baigusi Vilniaus universitete ekonomikos studijas, 1959-1999 m. dirbo vyriausiąja ekonomiste Kauno visuomeninio maitinimo įmonėje. Rutkauskai užaugino dukterį Liną ir sūnų Mindaugą.

Atvykęs į Kauną, R. Rutkauskas porą metų dirbo vairuotoju, paskui 1974-1980 m. studijavo Kauno politechnikos institute ir įgijo inžinieriaus-santehniko išsilavinimą, kiek laiko dirbo susivienijame „Granitas“, paskui buvo Kauno Kelprojekto inžinierius. Laisvalaikiu jis mėgo žvejoti – nesvarbu, žiema ar vasara. Buvo uždarokas, mažai ką savo iniciatyva pasakodavo.

Mirė 2010 m. vasario 18 d. Kaune, palaidotas Kauno Karmėlavos kapinėse.

Valentinas EISMANTAS (g. 1956 m.) – pedagogas, kultūros organizatorius.

Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) proanūkis, Povilo Eismanto (1925-1994) ir Emilijos Gliaudelytės-Eismantienės (1930-2002) vyresnysis sūnus gimė 1956 m. vasario 20 d. Juškonių kaime (Anykščių r.), augo su jaunesniąja seserimi ir broliu. 1963-1967 m. mokėsi Juškonių pradinėje mokykloje, 1967-1974 m. baigė Skiemonių vidurinę mokyklą. Mokykliniais metais jis aktyviai sportavo, 1973 m. buvo Anykščių rajono rudens kroso čempionas. 1974-1979 m. studijavo Vilniaus universitete, kur įgijo istoriko išsilavinimą.

1979-1984 m. V. Eismantas dirbo Kapsuko (dabar – Marijampolė) miesto vaikų ekskursinėje turstinėje bazėje, 1984 m. buvo Kapsuko vaikų namų direktorius.

Nuo 1984 m. iki šiol V. Eismantas gyvena ir dirba Utenoje. Ten 1994 m. jis vedė Gražiną Lukoševičiūtę, gimusią 1962 m., dirbančią prekybos srityje.

1984-1991 m. Utenos 6-ojoje vidurinėje mokykloje jis dėstė istorijos ir visuomenės mokslus, įgijo vyresniojo mokytojo kvalifikaciją. 1991-1999 m. dirbo Utenos 1-osios vidurinės mokyklos direktoriumi. Nuo 1994 m. V. Eismantas pradėjo formuoti šioje vidurinėje mokykloje gimnazijos klases ir taip sukūrė prielaidas Utenoje kurtis gimnazijoms. Sujungus Utenos 1-ąją vidurinę mokyklą ir katalikiškąją „Saulės“ gimnaziją ir 1999 m. įsteigus Utenos „Saulės“ gimnaziją, V. Eismantas 1999-2002 m. buvo pirmasis jos direktorius.

2002-2007 m. jis buvo Utenos vaikų globos namų direktorius, Utenos apskrities našlaičių fondo administratorius, taip pat dirbo Utenos Aukštakalnio pagrindinėje mokykloje istorijos ir pilietinės visuomenės pagrindų mokytoju. Nuo 2007 m. iki šiol V. Eismantas yra Utenos „Saulės“ gimnazijos ir Utenos Aukštakalnio pagrindinės mokyklos istorijos vyresnysis mokytojas.

Laisvalaikiu jis vaidina Utenos kultūros centro „Žaliaduonių“ teatre, kur sukūrė įsimintinų vaidmenų: Daumantas P. Panavo istorinėje dramoje „Daumantas“ (2004 m.), tėvas R. Kalyčio kūrybos inscenizacijoje „Atodangos“ (2006 m.) ir kt.

Septintoji karta

Dovilė Kireilytė-BUBNIENĖ (g. 1970 m.) – ekonomistė, psichologė. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) brolio Jono proproanūkė, Algimanto Prano Kireilio ir Anelės Bylaitytės-Kireilienės duktė, gimusi 1970 m. liepos 19 d. ir kartu su broliu Žilvinu (1972-2007) užaugusi Kaune. 1988 m. baigusi vidurinę mokyklą, ji svajojo stoti į Vilniaus universitetą studijuoti žurnalistikos, tačiau, nepaisant literatūrinių sugebėjimų, nepavyko – pritrūko anglų kalbos žinių.

1988-1994 m. D. Kireilytė dirbo Kauno miesto vidurinių mokyklų centralizuotoje buhalterijoje, buvo buhalterė, vyresnioji buhalterė. 1989 m. ji stojo į Šiaulių universitetą, tačiau ten studijuoti ne pradėjo. 1991 m., jau augindama sūnų Ovidijų, įstojo į Kauno aukštesniąją ekonomikos mokyklą ir per trejus metus ją baigė, įgijo buhalterinį išsilavinimą. Nesijausdama patenkinta buhalterine veikla, stojo į Vytauto Didžiojo universitetą studijuoti lituanistikos, tačiau gimus dukrai Neringai ir šių studijų ne pradėjo.

Vaikams kiek paaugus, D. Bubnienė pradėjo dirbti prekybos nekilnojamoju turto srityje. Dirbdama ji pradėjo psichologijos studijas Vytauto Didžiojo universitete, įgijo šios srities bakalauro ir magistro išsilavinimą. Studijuodama vis dar dirbo nekilnojamojo turto srityje ir kaip savanorė 2005 m. buvo priimta padirbėti Kauno apskrities moterų krizių centre, vėliau pradėjo dirbti šio centro psichologe. Nuo 2008 m. iki šiol ji dirba Kauno Kalniečių poliklinikoje medicinos psichologe.

Svarbiausia jos veiklos sritis – projektai ir programos moterų ir vyrų krizių centruose. 2008 m. D. Bubnienė buvo Kauno apskrities moterų krizių centro padalinio Vyrų krizių centro psichologė, nuo 2009 m., padaliniiui peraugus į atskirą įstaigą, yra Kauno apskrities vyrų krizių centro viena iš steigėjų, psichologė ir grupės vadovė, nuo 2010 m. rudens eina šio centro pirmininkės pareigas. Dirbdama šiuose centruose, 2006-2011 m. ji buvo keliolikos projektų psichologė ir vadovė.

D. Bubnienė skaito pranešimus ir rengia metodinius užsiėmimus, dalyvauja televizijos ir radijo laidoje, pasisakydama smurto šeimose tema.

Rimgaudas TREINYS (g. 1979 m.) – mokslininkas biologas ekologas. Baltramiejaus Gliaudelio (1846-1919) proproanūkis, Gintauto Treinio ir Aldonos Čepokaitės-Treininės pirmagimis sūnus gimė 1979 m. balandžio 1 d. Utenoje, užaugo su seserimi Neringa Treinyte-Keraitiene (g. 1985 m.).

Jis nuo pat vaikystės domėjosi gamta, kelerius metus lankė mokyklos gamtinių būrelių „Viola“, dvejus metus buvo jo prezidentas. 1997 m. baigęs Utenos A. Šapokos gimnaziją, Rimgaudas įstojo į Vilniaus pedagoginį universitetą, kur studijavo gamtos mokslus, 2001 m. įgijo aplinkotyros ir ekologijos bakalauro išsilavinimą. 2001-2003 m. jis su pagyrimu baigė magistrantūrą Vilniaus universitete, aplinkotyros ir aplinkotvarkos studijas. Nuo 2006 m. jis tęsė studijas Vilniaus universiteto doktorantūroje ir 2009 m. apgynė disertaciją „Erelio rėksnio Aquila pomarina bu-

Dvyniai Irena ir Rimantas Rutkauskai vaikystėje apie 1950 m.

Rimantas Rutkauskas (stovi centre) tarp Anykščių futbolininkų apie 1970 m.

Valentinas Eismantas vaidina Utenos kultūros centro scenoje 2008 m.

Ornitologas Rimgaudas Treinys paukščių pasaulyje.

Saulius Rudaitis – jaunasis boksininkas Kaune apie 1980 m.

Sauliaus ir Alos Rudaičių vestuvės Baltarusijoje 1991 m. lapkritį.

veinių pasirinkimas ir populiacijos būklė arealo šiaurės vakarų periferijoje“, tapo biomedicinos mokslų, ekologijos ir aplinkotyros daktaru.

2000-2006 m. R. Treinys dirbo Lietuvos gamtos fondo programų vykdytoju bei asistentu, 2001-2002 m. buvo Vilniaus universiteto Aplinkos studijų centro metodininkas. Nuo 2003 m. iki šiol jis dirba Botanikos instituto Floros ir geobotanikos laboratorijoje inžinieriumi, o nuo 2006 m. yra ir Vilniaus universiteto Ekologijos instituto Paukščių ekologijos laboratorijos jaunesnysis mokslo darbuotojas.

R. Treinys nuo 1997 m. dalyvauja Lietuvos gamtos fondo aplinkosauginiuose projektuose bei programose, skirtose vertingų gamtinių teritorijų, rūšių apsaugai, dirbo ir kitų organizacijų vykdomuose projektuose, nuo 1998 m. tyrė paukščius. 2011 m. jo darbų ciklas „Buveinių pasirinkimas, lizdinė elgsena, tarprūšinė hibridizacija: dėsniumai ir jų pritaikymo galimybės retų paukščių apsaugai“ apdovanojtas Lietuvos Mokslų akademijos jaunųjų mokslininkų darbų premija.

Rimgaudo darbas ir laisvalaikio pomėgis yra paukščiai ir jų apsauga. Jis parašė ir paskelbė daugiau kaip 30 straipsnių Lietuvos ir užsienio šalių žurnaluose, yra seminarų lektorius. Keletą straipsnių, kuriuos Rimgaudas parengė kartu su kolegomis iš užsienio, buvo publikuoti prestižiniuose tarptautiniuose ornitologų žurnaluose „Journal of Avian Biology“, „Ibis“, „Journal of Ornithology“.

Marius LADAUSKAS (g. 1982 m.) – kariškis, sporto organizatorius, futbolo teisėjas. Vytauto Ladausko ir Nijolės Višumirskaitės-Ladauskienės sūnus gimė 1982 m. birželio 15 d. Jonavoje, baigė J. Ralio vidurinę mokyklą, pusmetį mokėsi Lietuvos kūno kultūros akademijoje, bet studijas paliko ir išėjo į karinę tarnybą Lietuvos kariuomenėje.

Nuo vaikystės jis žaidė futbolą, bet nuo 1991 m., kai įstojo į Jonavos sporto mokyklą, prasidėjo jo gyvenimas kartu su kamuoliu. 1996 m. jis tapo Lietuvos futbolo jaunių čempionu, 1995-2000 m. dalyvavo visuose finaliniuose šių varžybų etapuose. 1996-1998 m. jis buvo kviečiamas į savo metų šalies rinktinę, su ja užėmė prizines vietas turnyruose, iškovojo antrąją vietą Baltijos futbolo pirmenybėse (1998 m.). Su Jonavos sporto mokyklos futbolo komanda jis žaidė futbolo turnyruose Lietuvoje bei kitur, tapo turnyrų nugalėtoju ir prizininku, daugiau kaip 10 kartų buvo apdovanotas kaip geriausias turnyro žaidėjas. Nuo 1999 m. jis pradėjo žaisti futbolą profesionaliuose klubuose, rungtyniavo Jonavos „Lietavoje“.

2002-2003 m. atlikęs privalomąją karinę tarnybą Vytauto Didžiojo jėgerių batalione, M. Ladauskas pasiliko karinėje tarnyboje ir nuo 2003 m. iki šiol tęsia tarnybą Lietuvos kariuomenės karo policijoje, yra grandinis, už nepriekaištingą tarnybą ir profesionalumą, už puikų užduočių vykdymą apdovanotas padėkomis.

Tačiau futbolas Mariaus gyvenime pasiliko šalia. Jis atstovauja Jonavai įvairiose futbolo varžybose ar bėgdamas. Su bendraminčiais kareiviais subūręs futbolo klubą „Mokomasis pulkas“, jis žaidžia Jonavos futbolo pirmenybėse, su Jonavos „Lankesa“ dalyvauja kariuomenės pirmenybėse. 2011 m. jis tapo Lietuvos kariuomenės salės futbolo trečios vietos laimėtoju.

Sulaukęs 26 m., jis buvo pakviestas į Lietuvos futbolo teisėjų asociaciją. Nuo 2011 m. Marius turi II teisėjo kategoriją, teisėjauja II lygoje aikštės teisėju ir I lygoje asistentu, ruošiasi įgyti I kategoriją.

Vedęs Vilmą Tarozaitę-Ladauskienę, jis augina du sūnus: Tautvydą (g. 2002 m.) ir Dovydą (g. 2009 m.). Tautvydas Ladauskas seka tėčio pėdomis ir jau trečius metus lanko Jonavos sporto mokyklą, treniruojasi su jaunaisiais futbolininkais.

Saulius RUDAITIS (g. 1970 m.) – sportininkas boksininkas, emigrantas Baltarusijoje. Baltramiejaus Gliudelio (1846-1919) brolio Jono proproanūkis, Petro Mykolo Rudaičio (1931-2003) ir Aldonos Apolonijos Gliudelytės-Rudaitienės (g. 1935 m.) sūnus, gimęs 1970 m. sausio 8 d. Kaune, Marvelėje, užaugo 10 vaikų šeimoje. Būdamas dešimtmėtis, jis kartu su vyresniu broliu Edmundu pradėjo lankyti bokso treniruotes, vėliau dalyvavo varžybose Lietuvoje ir užsienyje, laimėjo tarptautinį turnyrą Minske (Baltarusija). Saulius 43 kartus kovėsi bokso ringe, iš jų net 40 kovų laimėjo, 1 baigė lygiosiomis ir tik dukart pralaimėjo.

Kaune baigęs 8 klases ir profesinę mokyklą, 1989 m. birželį jis buvo mobilizuotas į sovietinę kariuomenę, tarnavo Kazachstane, vėliau Čiukčijoje (Rusija). Sauliui, kaip ir visiems kariams, priklausė trumpas atostogas, tačiau tuo metu Lietuvoje dauguma jo bendraamžių atsakydavo sovietinių karinių bilietai, bėgo iš kariuomenės ar nuo jos slapstėsi. Todėl jo dalinio vadas išvis neišleido Sauliaus parvykti atostogų į Tėvynę, sakydamas: „Jei išleisiu tave, atgal juk nebesugrįši...“. Taip Saulius ir praleido dvejus metus už 11 tūkst. kilometrų nuo Lietuvos.

Po karinės tarnybos 1991 m. birželį, susipažinęs su būsimąja žmona – draugo iš Baltarusijos seserimi, S. Rudaitis apsistojo Slonime pas savo išrinktąją Alą Achrolovič, kartais aplankydamo savo tėvus ir susitikdamo su broliais ir seserimis. Jaunavedžių pora susituokė 1991 m. lapkričio 16 d. Slonime. Jų šeimoje gimė du vaikai:

Saulius (g. 1993 m. kovo 11 d.) ir Kristina (g. 1999 m. gegužės 28 d.).

Vedęs ir prisiregistravęs Baltarusijoje, Saulius pateko į aklavietę, iš kurios iki šiol negali išeiti. Dvylika metų S. Rudaitis negalėjo įvažiuoti į Lietuvą, nes neturėjo Lietuvos pilietybės, o Baltarusija taip pat neišdavė savo šalies paso. Tik mirus tėčiui, 1993 m. jis gavo leidimą atvykti į Lietuvą, bet tik trims paroms. 2002 m. jam teko kreiptis į teismą ir ten įrodyti, kad gyvena Baltarusijoje iki jų valstybės nepriklausomybės paskelbimo 1991 m. lapkričio 12 d. Tik po to Saulius gavo baltarusišką pasą ir tapo šios šalies piliečiu.

Ilgus metus jis bandė gauti Lietuvos pilietybę, tačiau vis nesėkmingai. Kai jau visus dokumentus buvo parengęs ir pateikęs Lietuvos konsulatui Gardine, jo dokumentai pasiekė Vilnių pavėluotai. 2006 m. Lietuvos Respublikos Konstitucinis teismas priėmė nutarimą, kad asmenims, išvykusiems po 1990 m. kovo 11 d., dviguba pilietybė nesuteikiama. Jis taip ir liko izoliuotas nuo Lietuvos, vis dar laukia, kada Lietuva suteiks galimybę turėti dvi pilietybes...

Aštuntoji karta

Ingrida TITENYTĖ (g. 1992 m.) – studentė edukologė, sportininkė. Baltramiejaus Gliadelio (1846-1919) proproproanūkė, Vaido Titenio ir Rasos Mackevičiūtės-Titenienės jaunesnioji duktė, gimusi 1992 m. vasario 3 d. Kaune, užaugo su vyresniuoju broliu Mantu, gimusiu 1990 m. vasario 21 d.

Būdamą paauglę susidomėjo žirginiu sportu. Pirmą kartą debiutavo varžybose su kumele Persona 2007 m. Dotnuvoje, Kėdainių rajone Respublikinėse jojimo varžybose Alfonso Dapkaus taurė laimėti jaunučių grupėje iškovojo 3 vietą. Vėliau varžybose dalyvaudavo su žirgu, kurio vardas Elvis.

Paauglystėje I. Titenytė susidomėjo žirginiu sportu, nuo 2003 m. laisvalaikiu pradėjo jodinėti, o po poros metų įstojo į Kauno rajono dziudo ir jojimo sporto mokyklą, kur jodinėja iki šiol. Pirmą kartą su kumele Persona ji debiutavo Respublikinėse jojimo varžybose Alfonso Dapkaus taurei laimėti 2007 m. Dotnuvoje (Kėdainių r.), kur jaunučių grupėje iškovojo 3-ąją vietą. Paskui trejus metus ji treniravosi ir dalyvavo varžybose su žirgu Elvis. Keletą metų trukusias intensyvias treniruotes ir varžybų tvarkaraštį pertraukė abiturų egzaminai.

2010 m. baigusi Kauno Ugnės Karvelis gimnaziją, I. Titenytė įstojo į Lietuvos kūno kultūros akademiją ir Sporto edukologijos fakultete studijuoja bendrąją kūno kultūrą, pasirinkusi šokių specializaciją. Nuo 2011 m. ji sugrįžo į žirgų sportą, vėl treniruojasi ir varžosi su žirgu Concordia.

Deivis ZIZAS (g. 1980 m.) – sportininkas vandens motociklininkas, sporto organizatorius. Baltramiejaus Gliadelio (1846-1919) brolio Jono proproproanūkis, Gražinos Rudaitytės-Zizienės ir Rimanto Zizo pirmagimis sūnus gimė Kaune 1980 m. liepos 4 d., užaugo su gausioje šeimoje su broliu ir seserimis. D. Zizas baigė Kauno 38-ąją vidurinę mokyklą.

„Savo sportinę karjerą pradėjau dar būdamas trylikos metų, kai krante ėmiau dirbti mechaniku. Remontuodavau sportininkų vairuojamus motorlaivius, o netrukus ir pats išmėginau juos pasaulio bei Europos čempionatuose. Aš mėgstu vandens sporto techniką – ir tas pomėgis su kiekviena diena vis auga, tai tęsiasi jau šešiolika metų. 2010-ieji buvo vieninteliai metai, kai dėl asmeninių priežasčių nerengiau varžybų, bet pats jose dalyvavau visur. Užsienyje pabuvojau gal 7 ar 8 kartus, o ir šiemet, 2011-aisiais, jau penkeriose išbandžiau savo jėgas,“ – taip apie savo darbą ir pomėgį pasakojo D. Zizas.

Pirmuosius žingsnius, siekdamas įkurti komandą, jis žengė prieš dešimt metų. Iš pradžių Deivis ir dar keli vandens transporto sporto entuziastai įstojo į oficialių motorlaivių ir vandens motociklų klubą „Politechnika-Nemunas“.

D. Zizas prisimena, kad tuo metu bendravimas su šiuo klubu buvo vienintelis kelias dalyvauti tokiose sporto varžybose. Nuo to laiko jis su bendraminčiais vis brandino rimtos vandens motociklininkų komandos idėją. 2003 m. pabaigoje buvo sukurta pirmoji Lietuvoje vandens motociklininkų komanda. Ji užmezgė tarpautinius ryšius su Latvijos, Estijos, Lenkijos bei Baltarusijos sporto klubais. 2010 m. balandį D. Zizas įsteigė naują vandens motosporto klubą „RD-Racing“.

Jo vadovaujama „RD-Racing“ komanda 2003-2010 m. šešis kartus iškovojo Lietuvos vandens motociklų čempionų vardus, 2005 ir 2010 m. laimėjo Latvijos ir Baltijos šalių čempionatus, o 2007 m. tapo Lenkijos čempionato prizininiais.

Dabar Deivis yra Lietuvos motorlaivių federacijos Vandens motociklų komiteto pirmininkas, nuo 2003 m. teisėjauja vandens motociklų varžybose, turi nacionalinę teisėjo kategoriją. Jis yra buvęs Baltijos šalių čempionato teisėju.

Nuo 2003 m. jis organizuoja visus Lietuvos vandens motociklų čempionatus, sėkmingai dalyvavo „Baracudos“ taurės varžybose (dvi valandos vandens motociklu), enduro varžybose, regatoje „Paskutinis griaustinis 2010“.

Jojikė Ingrida Titenytė nuo 2011 m. vasaros konkuruose rungtis su žirgu Concordia.

Deivio Zizo darbas ir laisvalaikis – vandens motociklų sportas. Foto: Gliadelių giminės archyvas.

Susitikome, kad nebeišsiskirtume

Remigijus BIMBA

2011 m. liepos 9-10 dienomis Anykščių rajone, tose vietose, kur pėdsakus gimtojoje žemėje įmynė Gliaudelių giminės protėviai, susitiko XXI a. pradžios Gliaudelių palikuonys.

Apie tai, ką sužinojo, patyrė, pajuto, po šios vasaros susitikimo pasakoja jaunoji Gliaudelių karta.

Buvo smagus giminės susitikimas. Neteko anksčiau tokiuose dalyvauti. Labai įdomi renginio programa, buvo daug veiklos. Susitikime tėvai rado pažįstamų veidų, todėl ir jiems nebuvo liūdna. Pasirodo, atradome dar daugiau giminių, nei žinojome anksčiau, ir svarbiausia – arčiau namų.

Kristijonas PUZARAUŠKAS
18-metis Jurgio Gliaudelio proanūkis iš Vilniaus

Susitikime dalyvavau pirmą kartą ir tikrai nesigailiu. Dabar tik gaila, kad negalėjau dalyvauti ankstesniuose giminės susitikimuose. Susitikime buvo daug atrakcijų – viktorina, praeito susitikimo filmo premjera (kuri, beje, buvo labai linksmą), netgi pasiplaukiojom motorine valtimi ir palydėjom saulėlydį.

Tokie giminės susibūrimai, manau, tikrai vertingi, nes sužinai daugiau apie savo kilmės šaknis, apie giminaičius, kuriuos, pasirodo, pažinai, bet nežinojai, kad ir jie kilę iš tų pačių protėvių.

Rūta SURVILAITĖ
24 metų Jurgio Gliaudelio proanūkė iš Vilniaus

2011 metų liepos 9-10 dienomis Gliaudelių giminė, kurios tėvonija – Klykūnų kaimas, trečią kartą surengė savo giminės susitikimą. Susitikime dalyvavo Baltramiejaus Gliaudelio, gimusio apie 1785 m., ir Marijonos Ramoškaitės-Gliaudelienės, gimusios apie 1790 m., palikuonys.

Daugiau kaip pusė šimto giminaičių iš Anykščių, Jonavos, Kauno, Molėtų, Vilniaus, Utenos bei šia proga atvykusių iš Vokietijos pirmiausia susirinko Anykščiuose.

Gentainiai susitiko šeštadienio rytą prie rašytojo Jono Biliūno kapo. Vėliau važiavome Rubikių ežero link, stabelėjome Klykūnų kaime, prie tenai dar esančios Gliaudelių sodybos. Tai tremtinio, Žaliosios rinktinės būrio vado Stasio Gliaudelio, gimusio 1921 m., valdos. Guvus garbaus amžiaus senolis gyvena Kaune ir keletą kartų per mėnesį su savo automobiliu vis atvažiuoja į tėviškę. Kol kas mums dar nepavyko susieti šių Gliaudelių šakų į vieną medį, tačiau atlikus genealoginius tyrimus tikėtina, kad jų ir mūsų protėvis bus bendras.

Giminė žvalgėsi nuo Bijeikių apžvalgos bokšto į Dusyno ir Rubikių ežerus. Buvo smagu pamatyti vietas, kuriose gyveno ir triūsė Gliaudeliai. Visur aplinkui – kalnai kalneliai, ežerėliai ir miškeliai...

Toliau susitikimo maršrutas giminę nuvedė į Skiemonis. Gentainiai lankė senąsias Skiemonių kapines, kuriose palaidotas visos šios Gliaudelių giminės protėvis Martynas. Gaila, bet jo kapo nežinome. Tačiau vien žinoti, kad jis čia atgulė, mums yra labai svarbu. Tegu ilsisi ramybėje.

Skiemonių Šv. Mergelės Marijos bažnyčios šventoriuje yra du kapai, kuriose palaidoti kiti Gliaudelių protėviai. Kairėje pusėje, netoli šoninių šventoriaus vartų, yra Karvelių kapas. Jame palaidota ir Darata Navikaitė-Gliaudelienė. Jos pirmajam vyrui Jonui Gliaudeliui, Martyno sūnui, mirus, ji ištekėjo už Jono Adomonio, su kuriuo susilaukė dvejų vaikų: Jono ir Veronikos. Iki šio susitikimo net ir artimiausios Povilo ir Jurgio Gliaudelių, Daratos vaikų su pirmuoju vyru, palikuonių šakos nežinojo savo pramotės kapo. Nuo šiol gausi giminė galės lankyti šią amžinojo poilsio ir pagarbos vietą.

Kitoje šventoriaus pusėje, netoli varpinės, palaidoti kitos Gliaudelių giminės šakos protėviai, kitas Martyno sūnus Baltramiejus Gliaudelis, jo žmona Barbora Jucytė-Gliaudelienė ir jų vaikai Jonas ir Marijona.

Alantos ir Skiemonių parapijų klebonas kun. Sigitas Sudentas aukojo Šv. Mišias už Gliaudelių giminės mirusiuosius ir gyvuosius. Įsiminė kun. S. Sudento žodžiai, pasakyti mišių metu: „Gerai, kad renkatės ir prisiminate savo giminės protėvius. Labai svarbu yra išsaugoti giminės istoriją ir ją palikti ateinančioms kartoms“.

Vyriausioji susitikimo dalyvė 77 metų kaulietė Eleonora Glaudelytė, sambūrio organizatorius R. Bimba ir jauniausias iš Gliaudelių – vilnietis Kajus Strazdas, kuriam jau beveik ketveri metai.

Aštuntosios kartos Gliaudeliai (iš kairės): Diana Rudaitytė, Ingrida Titenytė, Iveta Kvedaraitė, Kajus Strazdas, seserys Sandra ir Laura Kanapienytės. 2011 m. vasara.

Po pamaldų gentainiai rinkosi Terpežerio kaime, buvusioje Jucių sodyboje. Joje daugiau kaip prieš 130 metų pas pasiturinčius ūkininkus Jucius bernavo Baltramiejus Gliaudelis. Bedirbdamas jis nusižiūrėjo Antano Jucio dukrą Barborą, jai pasipiršo ir vedė. Gliaudeliai susilaukė septyneto vaikų, 15 anūkių, 17 proanūkių, o šiandien auga ir plečiasi dar kelios jų palikuonių kartos.

Vakaronės programoje buvo 2008 m. giminės susitikimo filmo premjera. Vėliau jau tradicija tapusioje giminės viktorinoje, kurią antrą kartą parengė uteniškis Valentinas Eismantas, dalyvavo dešimt šeimų: Titeniai, Rudaičiai, Pakštai, Rutkauskai, Kvedarai, Virbalai, Puzaraukai, Pranskūnai, Induliai ir Strazdai. Viktorinos dalyviai turėjo atsakyti į keliolika rimtų ir šmaikščių klausimų apie savo giminę, taip įrodyti, kad jie nuolat domisi Gliaudelių giminę buriančiomis tradicijomis. Greičiausiai ir tiksliausiai atsakinėjusi ir surinkusi daugiausiai taškų, laimėjo anykštėnų Virbalų šeimyna.

Susitikę pasveikinome giminaičius, kuriems šiais metais sukako ar sukaks gimtadienių jubiliejai: Arvydai Virbalui ir Gitanai Strazdaitei-Kvedarienei – po 40 metų, Rimantui Pakštui ir Ramutei Janukėnaitei-Titenienei – po 70 metų. Pagerbėme ir auksines vestuves balandžio mėnesį atšventusius kauniečius Gintautą Joną Titenį ir Ramutę Janukėnaite-Titenienę, dešimties bendro gyvenimo metų sukaktį pažymėjusius vilniečius Dainių Strazdą ir Zitą Meškauskaitę-Strazdienę bei anykštėnus Arvydą Virbalą ir Audronę Gliaudelytę-Virbaliene. Jubiliatams buvo įteikti giminės atminimo diplomai.

Atminčiai kiekvienai šeimai buvo padovanotas specialiai šiam susitikimui parengta kompaktinė plokštelė su 2005 ir 2008 m. Gliaudelių giminės filmu ir kita informacija apie giminę (2005, 2008 ir 2011 m. sudaryti giminės medžiai, giminės kartos, kontaktai, amžinojo poilsio vietos).

Vakaronė tęsėsi iki ryto, o sekmadienį susitikimo programą pagyvino ekskursija po Rubikių ežerą motorine valtimi.

Susitikimo metu buvo išrinkti du nauji šakų atstovai. Povilo Gliaudelio šakai atstovauti paskirtas anykštėnas Rimantas Pakštas, Jurgio Gliaudelio – vilnietis Raimondas Gliaudelis.

Kitas Gliaudelių giminės susitikimas numatomas vėl po trejų metų. Tačiau ir iki jo giminystės ryšiai neišblės. Giminę telkia Gliaudelių internetinis puslapis, straipsniai spaudoje, kiekviena užuomina apie Gliaudelių giminės tradicijas yra labai svarbu pačiai giminei, kiekvienam jo nariui. Visa tai nuolat liudija, kad giminė gyva, ji pulsuoja.

Tačiau laikui bėgant daug kas pasimiršta, senoliai traukiasi Anapilin, o jaunesnioji karta lieka nežinodama, kas esanti, kur jos šaknys, kas buvo jų protėviai. Todėl giminės šaknų nagrinėjimas tampa savitu ir mums patiems ypač svarbiu prieš mus gyvenusių žmonių ir jų likimų išsaugojimas ateinančioms kartoms.

Šiemet susitikę sutarėme: beveik 20 metų kauptą informaciją apie Gliaudelių giminę būtina sudėti į knygą. O knyga buvo, yra ir bus ilgaamžė vertybė. Mūsų nebebus, bet žinia, kad tokia giminė buvo, kad gyvena jos palikuonys, išliks.

Todėl jau žinome: iki ketvirtojo mūsų susitikimo knyga apie Gliaudelių giminę turi būti paruošta ir išleista. ■

Visa Gliaudelių giminė po Šv. Mišių su kun. Sigitu Sudentu prie Skiemonių Šv. Mergelės Marijos bažnyčios vartų. Pro šiuos vartus į šventoriaus kapines kadaise buvo palydėti šios giminės protėviai.

Gliaudelių giminės susitikimas man sukėlė pačius šilčiausius jausmus. Buvo labai malonu susitikti su taip retai matomais giminaičiais iš tolimiausių Lietuvos kampelių. Ypač dabar, kai visi taip skubame ir pamirštame savo artimuosius. Nors iki šiol nesidomėjau tolimesnės šakos giminaičiais, po susitikimo kilo noras susipažinti su po visą pasaulį išsibarsčiusiais artimaisiais. Todėl buvo labai malonu praleisti bent pusdienį su šiais žmonėmis. Įdomu tai, kad mes visi tokie skirtingi ir individualūs, o tuo pačiu turime tik mūsų giminei būdingų bruožų. Smagu žinoti, kad visi esame draugiški, nuoširdūs žmonės, kurie rodo iniciatyvą ir toliau artimai bendrauti.

Raimondas GLIAUDELIS

24 metų Jurgio Gliaudelio proanūkis iš Vilniaus

Buvo įdomu dalyvauti Gliaudelių giminės susitikime. Apie giminę žinojau tik vieną kitą faktą, todėl buvo įdomi kelionė po giminės istorines vietas. Vakaronė prie ežero taip pat nebuvo niūri, patiko „kino seansas“ apie ankstesnius giminės susitikimus. Manau, kad dalyvausiu ir kituose giminės susitikimuose, galbūt net su artimaisiais.

Artūras PRANSKŪNAS

25 metų Jurgio Gliaudelio proanūkis iš Kauno

Šitas giminės susitikimas skiriasi nuo ankstesnių, kuriuose aš dalyvavau. Tai pats linksmiausias susibūrimas, jame dalyvavo ir nauja giminės šaka. Patiko programa: pasiplaukiojimai kateriu po Rubikių ežerą, viktorina, ankstesnių susitikimų filmų žiūrėjimai ir šokiai iki ryto. Organizacija puiki, vieta graži, būtina tęsti tradicijas, įtraukiant kuo daugiau giminiių.

Iveta KVEDARAITĖ

14-metė Uršulės Gliaudelytės-Strazdienės proproanūkė iš Anykščių

Gliaudelių giminės susitikimas paliko labai daug įspūdžių. Įdomiausia turbūt buvo tai, kad susipažinome su giminėmis, kurių iki šiol nebuvo net matę, aplankėme vietas, kuriose kadaise gyveno mūsų protėviai. Po susitikimo apie savo giminę žinojome daug daugiau nei anksčiau. Šio susitikimo labai laukėme, bet vykti į jį buvo kiek nedrąsu – vis dėlto daugumos ten buvusių giminaičių nebuvo nė kart matę. Tačiau labai nudžiugino, kad visi ten buvo savi – lyg jau seniausiai pažintų vieni kitus. Visi buvo labai draugiški. Pirmoji diena buvo pilna naujų žinių, informacijos, įspūdžių, geros nuotaikos... Buvo labai įdomu klausytis pasakojimų apie mūsų giminės šaknis, iš kur mes esame kilę, kaip ir kur gyveno mūsų protėviai, tolimi giminės. Smagu, kad tiek daug mūsų susirinko, ir oras buvo puikus. Labai laukiame kitų susitikimų. ☺

15-metė **Laura** ir 12-metė **Sandra KANAPIENYTĖS**

Jurgio Gliaudelio proproanūkės iš Turžėnų (Jonavos r.)